

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalın

Akhalın Loto'nun
1000'lerce liralık
Çifte Şansı*
Bu sayıda

TOPRAK KANUNU!

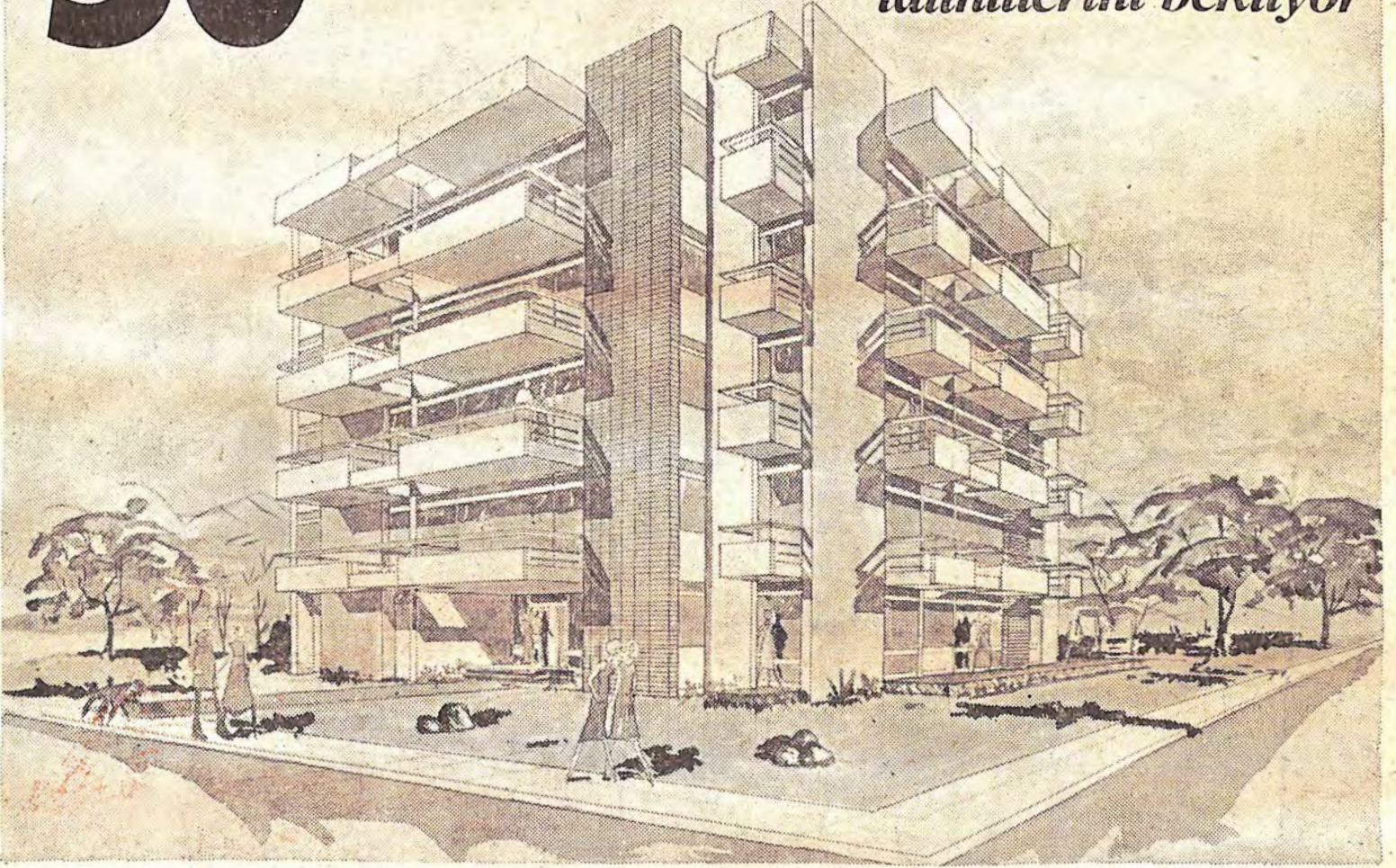

*milyon pazarında
şahane*

50 APARTMAN DAİRESİ

talihlilerini bekliyor

Milyon Pazarında dağıtılacak 50 Apartman Dairesi İstanbul'da, Küçükyalı'dadır. Deniz manzaralı daireler, fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı iki yatak odası, fayans tezgâhlı, geniş, aydınlık mutfak, şofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. İnşaat, özenilerek yapılmıştır. Dairelerin her birinin Bankamıza maliyeti 100.000 liradır.

NOT: MİLYON PAZARI çekilişine katılabilmek için son para yatırma tarihi: 31 Aralık 1971

Milyon Pazarında ayrıca:

50 ADET

100.000 TL.

100 ADET 10.000 LİRA

300 ADET 5.000 LİRA

1000 ADET 1.000 LİRA

ve 16 000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri
dağıtılacaktır

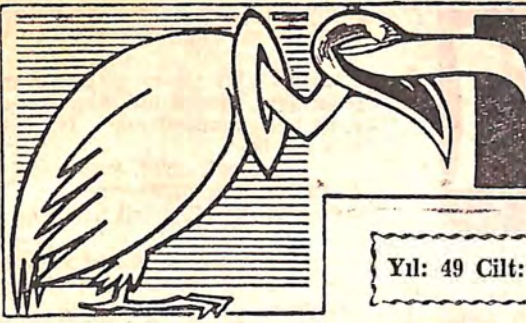
TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3089 — 144)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 42 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 6 Ekim 1971 * Fiyatı: 150 Krş.

SENLER, BENLER, ÇEKENLER...

YIRMİNCİ Yüzyılda insanlığın kaderini şu ya da bu yönde en çok etkilemiş üç lider adı sayalım:

Hitler, Mao, Churchill.

Dünyada bunlar kadar birbirinden ayrı eğilimli üç kişi bulmak güçtür. Ama bu çok farklı üç insanın paylaştıkları bir özellik vardır:

Politik ömürleri boyunca birtakım temel inançlara bağlı kalmış ve fırsat buldukça o ilkeleri uygulamış olmaları.

Aynı söz bu kişilerin yönetmiş oldukları politik topluluklar için de söylenebilir:

Alman Nazi Partisi...

Çin Komünist Partisi...

İngiliz Muhafazakâr Partisi...

Bunları beğenin beğenmeyin, al-kışlayın yahut lânetleyin, hiçbirini tutarsızlıkla suçlayamazsınız. Her biri dünya görüşünü belirtmiş, imkân bulunca yapacaklarını açıklamış, iktidardayken de o genel rota ya uymuştur.

Bırakın Hitler'i, Mao'yu, Churchill'i; herhangi bir Nazi liderinin demokrasiyi savunmasını, bir Çin komünistinin özel sektörü kesilmesini, bir İngiliz Muhafazakâr Parti yöneticisinin hükümdarlığı kaldırıp sosyalist düzen kurmak isteyişini düşünebilir misiniz?

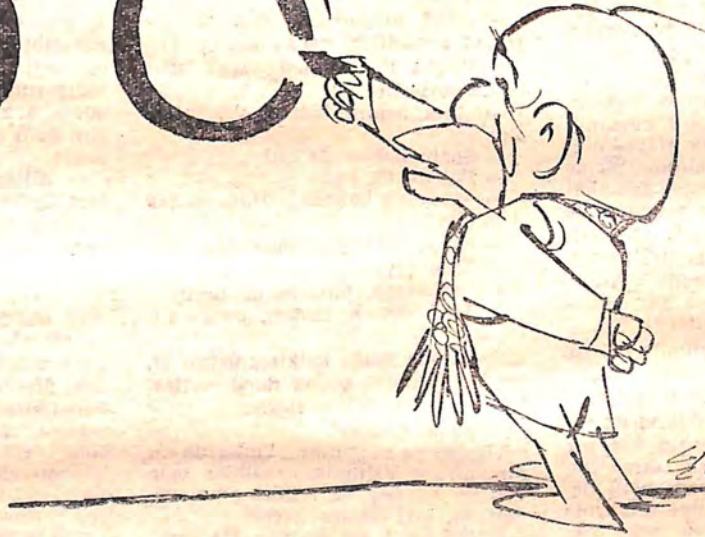
Siyasi partiler ve politikacılar konusunda yargınızı Türkiye'deki örneklerle bakarak veriyorsanız düşünemezsiniz rahatça. Çünkü bizde bir kere kimin ne istediği tam açıklıkla belli değil. Her kafadan gıkın sesler arasında tostoparlak lafların ve her yöne yuvarlanabilecek niyet çemberlerinin bolluğu politik mekanizmamızın parçalarını dışı. den çok bilyalı yatağa benzer biçimlere sokuyor.

(Motörün çoğu kere boşa çalışması ondan galiba!)

Daha kötüsü ise şu:

Belirli konularda tutumlarının kesinlikle açıklayanlar da her zaman o tutuma uymak zorunda görmüyorlar kendilerini. Özellikle muhalefetten iktidara ve iktidardan muhalefe-

OYOY

— İnönü 88 yaşına bastı. —

te geçişler dükkü sözlerle bugünkü davranışlar arasındaki bağı kolayca koparabiliyor.

Bunun en yeni örneğini ele alalım.

Size bir yahancının şöyle bir şey sorduğunu düşünün:

— Yurdunuzda Halk Partisi mi geniş yetkilerle donatılmış yönetim sisteminden yanadır, Adalet Partisi mi?

Ne cevap verirsiniz?

Doğrusunu söyleyebilmek için önce sizin bir soru sormanız gerekir:

— Hangi Halk Partisinden, hangi Adalet Partisinden söz ediyorsunuz? Muhalefetteki tutumlarından mı, yoksa iktidarda yahut iktidara ya-kın iken açığa vurduklarından mı?

Zira Halk Partisi yılın başında hükümetlere «kanun gücünde kararname çıkarma» yetkisi verilmesine karşıydı; bugün tersini söylüyor. Ada-

let Partisinin durumu ise bunun ay-nadaki aksi gibi: Yılın başında o yetkiyi bağıra çağırı istiyordu, şimdi zararlarını saymakla bitiremiyor.

Demek ki dâva bir yetkinin doğruluğu yahut yanlışlığı değil, kimin eline verileceği.

Dilimizde «sen ben kavgası» diye bir deyim vardır ya? Tam o işte!

Ve bu kavga herkesin doğruluğunu, iyiliğini, hattâ kaçınılmazlığını gördüğü konuları da içine alıyor.

Yapılması gerektiğinde hemen herkesin birleştiği bir sürü reform var. Bazılarımız:

— Bunlar yetmez, diyor.

Yeterlik, yetmezlik ayrı mesele. Ama kimsenin çıkıp da:

— Durumumuz tastamam iyidir, hiçbir reforma ihtiyaç yoktur, dediğini görmüyoruz.

Öyle ki, Meclise gelmekte olan re-

form tasarılarının önemli bir bölümü Adalet Partisi iktidarı tarafından ele alınmış konularda.

Bu durumda hiç değilse o gruba giren tasarıların tereyağdan kıl çekilir gibi rahatça kanunlaşması beklenir, değil mi?

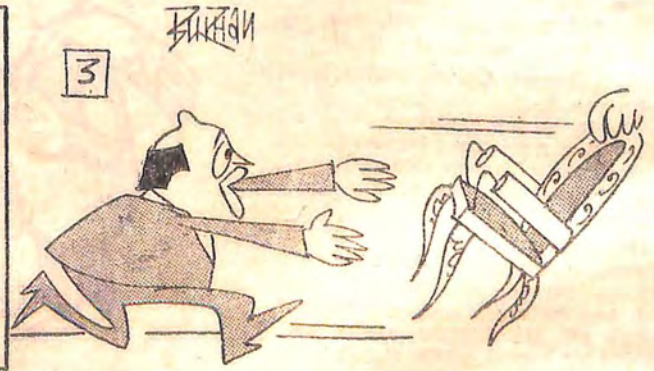
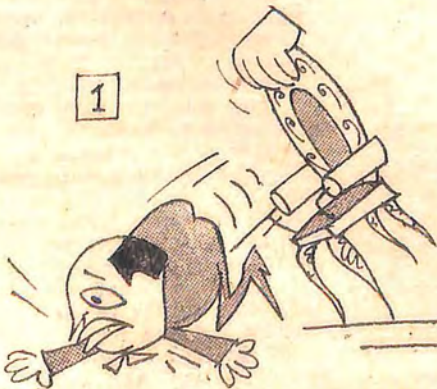
Beklenir ama, işler oluruna ve politika esnafının keyfine bırakılırsa daha uzun yıllar beklenir.

Oysa hasta Türkiye'nin artık bekleyecek hali kalmamıştır. En çekilmez sen-ben kavgası, ağır çekil rekken hekimler arasında patlak vermiştir. O durumda ağırlı kişi bir an önce ilacı ister, verenin kişiliğini pek az önemser. Yine de kavgayı sürdüren hekimlerin âkabeti ise hastanın başından uzaklaştırılmak olur.

İlaç bekleniyor.

Sabırsızlıkla...

AKBABA

Yazısız

HALİM

AVCI

BİZİM birader Marmara kıyısındaki bir ilçede radyo tamircisidir. Geçenlerde bir aleti bozulmuş. Bu aletle radyoların bloklerinin frekanslarını mı ayarlarmış, ne ayarlarmış, hani hiç de anlamam radyoculuktan ve radyo aletlerinden... Bu alet de böyle acayip bir şey ki, şöyle yüzüne bir baksanız, derşiniz elektronik beyin. Üzerinde düğmeler mi ararsınız, ibreler mi ararsınız, lambalar mı ararsınız, her şeyi var. Tepesinde de antene benzer bir şeyi var... Bir pazartesi sabahı tutuşturdu elime:

— Aman âbi, dedi, benim elim ayağım bu. İşlerim de o denli çok ki, şunu da beraber götürüver İstanbul'a, Şişli'de bir radyocu Hilmi var, o bunun pîridir, yaptırır da gel... Yalnız dikkat et âbi aman fazla sarsılmasın, sonra lambalarının flâmanları dökülür, piyasada da lambası yok, gözünü seveyim...

Eh ne yaparsınız, kardeş, yüklendik biz bu aleti. Alet değil, küp mübarek, kurşun gibi ağır... Neyse otobüste iki kişilik yer aldım, birine kendim oturdum, birine de aleti koydum. Otobüs virajları dönerken, sanki yanımdaki beş altı yaşların da uyuyan bir çocukmuş gibi hemen elimi üzerine koyuyorum. Araba fren yapınca da, hemen bir yerinden yakalıyorum bu alâmeti.

Neyse, güç belâ İstanbul'a varıp, karşıya geçtim... Bu trafik sıkışıklığında, şimdi elimde bu binlerce lira kıymetindeki aletle dolmuşun birine binersem, dolmuşun âfî bir freniyle, bizim biraderin zarar hanesine kaç lira yazılacağı belli deldi. Onun için aleti elime alıp yola düştüm... Niyetim, şöyle arka yollardan Taksim'e, oradan da Şişli'ye çıkmaktı. Şişman olduğum için boyuna terliyor, arada bir aleti yere koyarak terimi siliyordum. İki kolum da kopacaktı nerdeyse. Aleti, şöyle on kiloluk bir karpuz götürüyormuşum gibi kucama aldığım için, iki kolum birden sızım sızım sızılıyordu. Onun için, dinlendiğim yerde, kollarımı iki yana sallıyor, onlara güç kazandırmak istiyordum. Yoldaki bakkal dükkanının birinden gazoz içtim... İşte orada bir çocuk yaklaştı yanıma:

— Şşşt amca, dedi, gel gel bu tarafta!

Bir şişe gazozu bir yudum gibi içmiştim. Çocukum dediğinden hiçbir şey anlamadım. Yürümeye başladım. Amma çocuk bir türlü ardımı bırakmıyordu:

— Gel amca gel, bu tarafta iki tane var... İkisi de vesikasız!.. diyor.

Hoppalaaa... Ulan aman İstanbul denen yerde yoksa onbeş, onaltı ya şındaki çocuklar da mı başladılar muhabbet tellâllığına?..

— Git be oğlum, işin mi yok, dedim...

— Gel amca yahu, gel, dedi tekrar... Hemen şu sokağın içinde...

— Lâhavlâ... Oğlum senin işin gücün yok mu?

Sırttı bu kez çocuk:

— Ben sizin niçin buralarda doluştığınızı biliyorum, dedi. Bakın bakan, hemen şuradan inceciz, karşıımızda...

Baktım çaresi yok, bu velet bırakmayacak peşimi, takıldım ardına. Çocuk, bir suç işlediğinin farkında ki, boyuna eliyle sus işareti yapıp, bana gel gel diyordu. Beyaz mermerli bir kapiya geldik. Çocuk bana:

— Bakın bakın, dedi...

— Üst katta mı?

— Yaa, bakın ya... Gözlerimi dairelerde gezdiririm ne kadın var, ne de bir şey...

— Hani oğlum?

— Görmediniz mi?

— Yoo...

— Nasıl görmezsiniz, bal gibi de vesika almadılar, kaçak kaçak...

— Kaçak mı, hepsi kaçak ulan böyle şeylerin.

— Ama benim babam vesikasını aldı...

— Senin baban da mı?

— Babam da ya...

— Maşallah babana... Hani az şey değilmiş...

— Enayi mi diyorsunuz?

— Yoo, şey, hani, başka şey...

Kalktım ayağa, yüklendim aleti:

— Hadi oğlum, dedim, başka kapiya...

Daha ben ayağa kalkmamıştım ki, bu kez bir kaç çocuk daha yaklaşılar yanıma, fiskos fiskos...

— Yaaa, dediler...

Yürümeye başladım... Onlar da aradım sıra... Yahu bu çocuklar benden ne isterler be... Dört adım yürümem, biri önüme geçer:

— Gel amca gel, bu sokakta var... diye.

Bağırdım:

— Oğlum gidin başımdan...

Ben gidin dedikçe, yığıldılar... Bi-

raz sonra bir baktım, arkamda belki otuz çocuk, boyuna beni takip ediyorlar Ben duruyorum, terimi siliyorum, şöyle bir nefes alıyorum, hepsi birden, hürriya benimle beraber yere çöküp, etrafa, damlara, şuraya buraya bakıyorlar... Hani, hiç de böyle bir iş gelmemiş başıma... Ardıma ters ters bakıyorum, söyle. niyorum, kime nesi... Aldıran var sanki, gittikçe çoğalıyor veletler. Çocuklar bir yana, bu sefer gençler de başladılar yanıma sokulmaya:

Şşşt beyefendi, gelin gelin şu sokakta var, diyorlar...

— Delikanlı git başımdan...

— Canım nasıl giderim, gelin size göstereyim.

— Hey Allahuum...

Taksim'e çıktığımda belki ardında yüz kişi... Ben yine karpuz götürür gibi yüklenmişim o lânet olasıca aleti, habire terliyor, habire tışlıyorum. Bu kez yanıma yaşlı bir adam sokulmasın mı? Hem sırtıyor, hem eliyle sus işareti yaptıktan sonra:

— Allah aşkına bizim sokağa gel, tam üç tane var, diyor...

Tepem atmış hani, dönüverdim geriye:

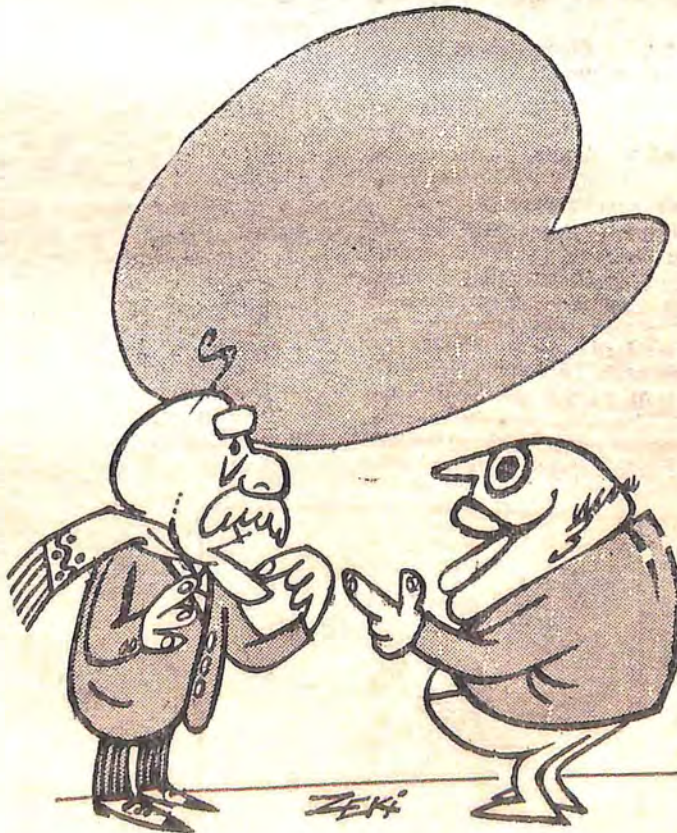
— Yahu yaşımdan başından utan be, herkes yapsa, bari sen yapma! diye bağırdım...

Ardımdaki çocuktan, bir önüme, bir ardıma geçen insanlardan, elimdeki aletin ağırlığından, terden öyle bunalmışım ki, Şişli'ye doğru gideceğime, ver etmişim İstiklâl Caddesine... Gören sanki der bir parti büyüğü gidiyor. Ben tıslayıp terlerimi sildikçe, millet daha çoğalıyor... Söyle kaldırımda birazcık aleti yere koyup dinlenmeye göreyim, hemen fısıltılar başlıyor:

— Arıyor ha, arıyor ha...

— Hey Allahım sabırlar ver... Ulan bir biz mi varız İstanbul'da

Demirel, hükümet görüşüne karşı çıktı. — Gazeteler —

— Muhtıra kimin için verilmişti, hatırlıyor musun Paşam?..

zamparalık eden be? Oysa ki şimdi benim ne zamparalık ettiğim var, ne de bir şey...

Ağzıma bir sigara götürüyorum, yakacağım, hemen bir çıkmak parlıyor burnumun dibinde... İyi giyinmiş bir bey:

— Beyefendi, diyor, şu sokağa gelim ben size göstereyim...

Sigarayı sinirli sinirli fırlatıyorum yere:

— Ulan bana ne göstereceksin?

— Kızmayın beyefendi, söyle parmağınla...

— Parmak mı? Çekil be başımdan...

Aleti kucama almadan şöyle bir alıcı gözüyle bakıyorum, bu alet için bunca adamın peşime takılmasına hiçbir sebep yok. Gerçi, başımdaki şapka, ayağımdaki bol pantolon, Anadolu'dan geldiğimi hemen belli ediyor amma, bu memlekette bunca Anadolu'dan gelenler var, hiçbirinin de ardına bu kadar insan düşüp, gel sana gösterelim, gel sana bulalım, demiyorlar...

Tekrar yürüyorum bir kaç adım, yolumu yöntemimi şaşırmışım... Dinlenmek için tekrar yere koyuyorum aleti. Bu kez bir bayan yaklaşıyor yanıma, hem de bal dudaklı, elma yanaklı:

— Beyefendi, diyor, gelin bizim sokağa, göstereyim size...

Ulan kadını erkeği göstermek için can atıyorlar be... Hani, suratımın ne olduğunu bilmesem, hemen kendimi Alain Delon'un yerine, yahut Richard Burton'un yerine koyacağım amma, bilirim, kocaman bir kafanı vardır, kısacık da boyum. Kocaman bir göbek de ceketimin önünü süsler...

Bir limonatacının önünde duruyorum... Hooop tüm millet de ardım sıra duruyor. Limonatamı içerken, adam:

— Çok şükür beyefendi bizde öyle bir şey yok, diyor...

— İyi iyi, diyorum, tekrar yola dönüşüyorum...

Daha Galatasaray'a varmazdan bir trafik polisi geçti önüme:

— Bir dakika beyefendi, dedi.

— Buyurun, dedim.

— Kaçakları arıyorsunuz değil mi?

— Yoo, Hilmi'nin dükkanını arıyorum, dedim.

Adam sanki ne dediğimi duymamış gibi:

— Siz şu sokağın içine sapsanız, trafik biraz güçleşti de, o sokakta istediğiniz kadar var...

Hey Allahım deli olacağım:

— Yahu kardeşim o sokakta ne var? dedim.

— Televizyon anteni, dedi.

— Ne yapayım ben televizyon antenini?

Polis tuhaf tuhaf baktı yüzüme:

— Siz kaçak anten avına çıkmadınız mı? diye sordu.

— Tövbe tövbe... Kardeşim ne anteni, ne kaçağı, ben bu elimdeki aleti tamir ettirmeye geldim İstanbul'a...

Polis bağırdı millete:

— Haydin bakalım, haydin dağılın, bu adam anten avcısı değilmiş...

Amma polisi dinleyen kim?

— Elbette, diyor millet, tutup da ben anten avcısıym diyecek değil ya, elindeki aletle arıyor işte...

Baktı polis olmayacak, bana:

— Kardeşim sen nereye gideceksin? diye sordu.

— Şişli'ye, dedim...

— Tam gelmişsin yani, dedi, Şişli neresi, bura neresi?..

— Memur bey, o sokak bu sokak derken bende akıl mı bıraktılar? dedim.

Polis, dolmuşun birini durdurdu, beni attı içine... Daha ben dolmuşa girer girmez, kocakarının biri:

— Haaa, sen osun demek? dedi. Gel, bizim sokağa gel de sana göstereyim... demez mi?..

Bir lâhavlâ de orada geçtim...

Muzaffer İZGÜ

ANKARA'DA NELER OLUYOR?

— Anlatsana yahu! Ankara'da neler oluyor?...

— Dinle bak! «Garip bir durum var ki, hür ve demokratik rejim, kendi şartları içinde elbette kısa zamanda bu garip durumu da halledecektir.»

«Meclis'in kapısından içeriye adım attığınız andan itibaren her şeye, 1969 seçimlerinin neticesi hâkimdir. Kırmızı plâkalı (001) numaralı arabanın sahibi, Senato Başkanı AP'lidir. (002) numaralı arabanın sahibi, Meclis Başkanı da AP'lidir...»

— Dur be kardeşim! Biz sana Ankara'da neler oluyor? diye sorduk, sen bize araba saltanatının sultanlarını sayıyorsun.

— Acele etme ve sözümü kesme de anlatayım.

— Peki, devam et öyleyse.

— «Meclis'teki ve Senato'daki 60 kadar komisyon başkanları ve pek çoğunun sözcü ve kâtipleri yine Adalet Partili. Meclis Başkanlık Divanı buna göre teşekkül etmiş. Yani AP'liler hâkimiyette. Meclisteki en büyük ve en iyi tefriş edilmiş oda, AP. Genel Başkanı sayın Süleyman Demirel'e ayrılmış.»

— Daha uzun süre oturabileceğini sanmıyorum.

— Ama kendisi bu fikirde değil.

— Eee, sonra?...

— «Grup Başkan odaları, grup salonları hep böyle. Meclis kapısından içeriye adım attığınız anda, Adalet Partisinin hâkimiyeti her adımda karşınıza dikiliyor. Umumi heyet salonlarına girdiğiniz zaman yine AP'lilerin çoğunluğu dikkati çekiyor.»

— Hem de fazlaca.

— «Fakat yüce Meclis'in kapısından dışarı çıktığınız anda, daha ilk adımda Türkiye'de Adalet Partisi dışında bir icra organı olmadığını hemen anlıyorsunuz.»

— Nihayet bu da anlaşılabilir dese ne?...

— «Bir Meclis ki, içi başka dışı başka. Dünya siyaset tarihine geçecek bir tezât.»

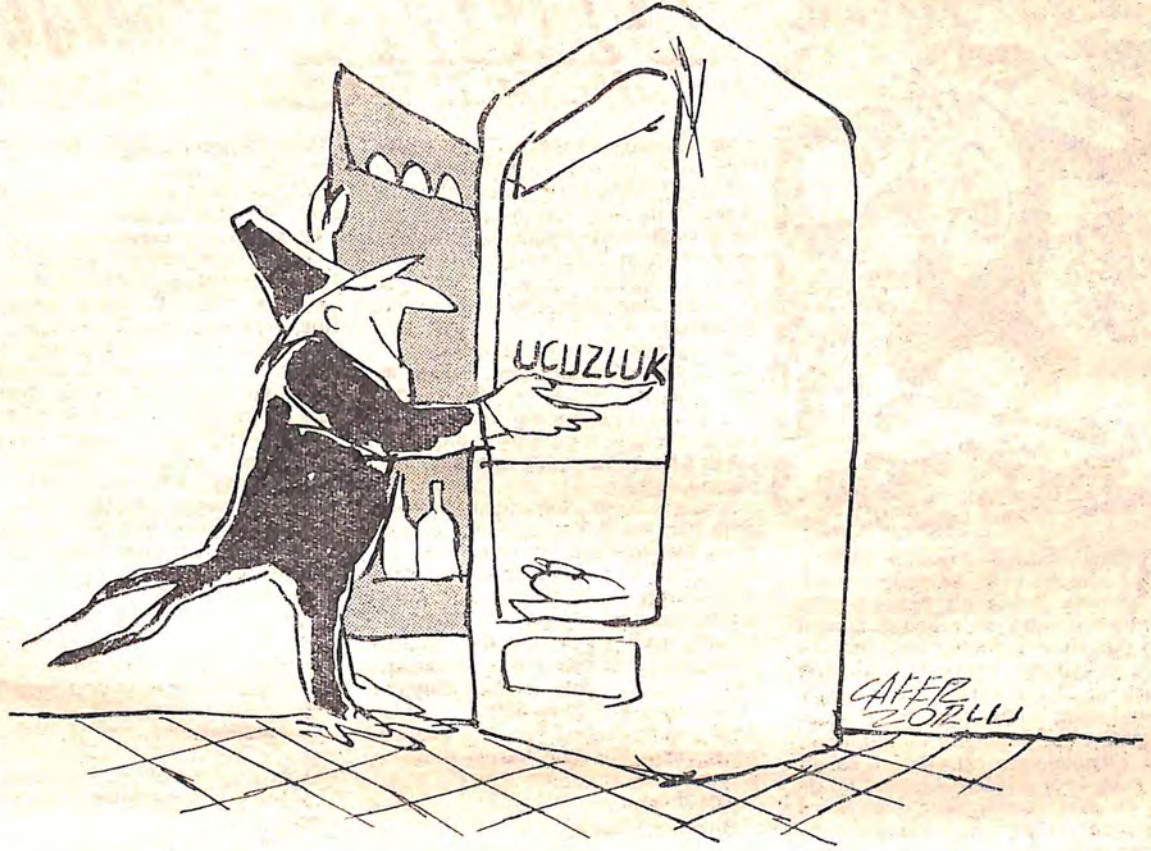
— Evet, sonra?...

— Bu kadar.

— Ne bu kadar?

— Son Havadis gazetesinde çıkan yazı.

Amerika'da, sonradan diriltilmek üzere ölümler buzdolabına konuyor. — Gazeteler —

BİZDE!..

— Anlamadım.
— Sana, Son Havadis gazetesinde çıkan bir yazıyı okudum.

— Ne olacak?...

— Çok şeyler olacak.

— Neden ve ne gibi?...

— Süleyman Demirel işareti verdi. Sayın Başbakanın reformları yapabilmek için istediği kanun kuvvetindeki kararname yetkisine «Olmaz» dedi.

— Dediye dedi. Ne olacak yani? Bundan önce de Süleyman Demirel neler demişti ama, altından hiçbir şey çıkmadı. Hem o zaman üstelik Başbakan'dı.

— Bana kalırsa çok şey çıkacaktır.

— Neden?...

— Adalet Partisi, Erim ve hükümetinin artık işi bittiğine adanmaklılı emin.

— Yok canım!...

— Durum ve takındıkları tavır tamamen bunu gösteriyor.

— Nerden anladın?

— AP'lilere göre, Nihat Erim şim.

diye kadar sadece ve sadece Adalet Partisi için çalıştı. Böyle olduğu için de kendisine hiç ses çıkarılmadı. Hatta yardımı olundu.

— Erim ve hükümetinin, sırf Adalet Partisi için çalışmış olduğu nereden çıkıyor?

— Sayın Erim'in bugüne kadar tüm icraatı, AP'nin eskiden isteyip de yapamadığından ibaretmiş. Örneğin: Anayasa'nın değiştirilmesi ve zamların yapılması. 12 Mart'tan önceki AP. iktidarı bütün bunların hepsini yapmak istiyordu ama, bir türlü gücü yetmiyordu. Anayasayı değiştirmek istediklerini açık açık söylemişlerdi. Zamlar için kararnameleri dahi hazırlamışlardı ama, bir türlü uygulamaya geçememişlerdi. İşte şimdi Nihat Erim, AP. iktidarının 12 Mart'tan önce isteyip de yapamadığı bütün bunları yapmış bulunuyor.

— Peki?...

— Şu halde Erim'in görevi bitmiş tir.

— Kim diyor bunu?

— Adalet Partisi yöneticileri.

— Allah Allah!...

— Onlara göre Erim, sadece bunları yapmak için iktidara gelmişti. Bunları da yaptığına göre, artık çekilip gitmesi ve yerini yine AP. iktidarına bırakması gerekmektedir.

— İyi ama, reformlar?...

— İşte maraza da burada ya zaten.

— Ne gibi?...

— Adalet Partisi kendi istediklerinin yapılmış olduğunu, bundan sonrasının ise, başkalarının istekleri olduğunu ileri sürerek işin burada kesilmesini istiyor. Yani «şakayı tatlı yerinde keselim», diyor.

— Ne yani, adamlar yoksa 12 Mart Muhtırası'nı bir şaka olarak mı kabul ediyorlar?...

— Davranışlarına bakarsan öyle sanıyorlar anlaşılır.

— Yani iş reformlara gelince: «Şaka bitti!» diyorlar ha?...

— Onun gibi bir şey.

— Olur mu öyle şey yahu?

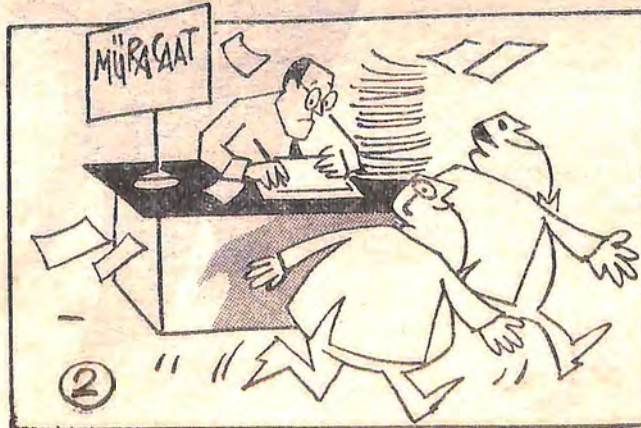
— Olup olmayacağını yakında göreceğiz...

Mehdi ZİT

Memurların çalışmalarını kontrol için özel ekipler kurulacak. — Gazeteler —

①

②

③

Yazısız

Arkadaşım çok dertliymiş. Doğru ma günü yaklaştıkça, köpek, elçili kapısının ayrılma olmuştur. Köpeği öldürtebilmiş, ama o zaman da hınca yıllık karısıyla nasıl başedecek, ne yapacak?

Doğum saati yaklaşıncı köpek, bir kapalı yere sığınmaya çalışıyor, el-

Gerçeğe Kanunu çıkarılacak. — Gazeteler —

Yazısız

— Hayır, yalnız turistlere satar. İspanya'ya giden her üç turistten biri, ille de bir Trong alıp getirir. Ne var ki, İspanyollar kesinlikle di-

şı Trong satmazlar ki, İspanya dışında Trong tiremesin... Yalnız erkek Trong'ları satarlar. Bir erkek Trong ikiyüzle, beşyüz dolar arasında satılır. Ama bin dolar da verseniz, dişi Trong satmazlar. Esasen İspanyollar dişi Trong satışını bir kanunla yasaklamıştır. Satanlara büyük ceza verilir.

Konsolos:

— Erkek Trong neye yarar, dişisi olmayınca, dedi, dişisi olmalı ki...

— Bizim büyükelçi de iki dişi Trong var, bilmem rica etmek, birini size verir mi? Buyrun gidelim de ben sizin adınıza söyleyeyim...

Gittik bizim büyükelçinin yanına. O sırada bizim ekselâns, başka bir büyükelçiyle ayakta konuşmaktaydı.

— Pardon... diyerek aralarına sokuldum. Beyefendi adına bir ricada bulunacağım, kendileri cins köpek. lere, özellikle Trong'a çok meraklı. Acaba seninkilerden bir dişi Trong verebilir misin?...

Konsolos:

— Yalnız dişi, erkeksiz olunca, yâzık... Keşke bir çift olsaydı... dedi.

Arkadaşım:

— Memnuniyetle, dedi.

Öbür büyükelçi, sanki anafor dağıtılıyormuş gibi:

— Aaa, bir tane de ben isterim... dedi.

— Hayhay, verelim...

Ben oradan ayrılmadan, onyedü sokak köpeğini de dağıtmıştık. Hem de kendi cinsleri sokaklarda çöp tenekelerini eşelerken, bunlar lüks evlerde besleniyorlardı.

Ben oradan ayrılmadan bir gün önce arkadaşım geldi:

— Yahu, ne yapacağız şimdi? dedi.

— Ne oldu?

Sabahleyin, bir büyükelçi telefon etmiş. «Sizde Trong'lar varmış. Aman bana da bir tane verin, ne olur...» demiş.

— İyi ya ver... dedim.

— Kalmadı ki, hepsini dağıttık. Kapanın elinde kaldı. Daha da k.

LÂK LÂK

Çıkaran akıllının (!) düşüncesi çok parlak:
Bir iple tutturulmuş iki tahta yuvarlak;
Seri bir hareketle ses verir çatlak çatlak...

Bu oyuncak cıkalı kalmadı bizde kulak;
Oğlanların, kızların ellerinde bir lâk lâk.

Daha sabah olmadan komşu çocuğu başlar;
Monoton bir takırtı... Bu sesten şiser başlar...
Anne, baba çok gamsız; ne azarlar, ne haşlar...

Caddelerde, sokakta bir takırtı, bir lak tak;
İşportacıda lâk lâk, satıcılarda lâk lâk...

Günün her saatinde takır takır tak takır;
İster saçlarını yol, ister feryat et, haykır;
Çek lâk lâk'ı elinden, al bir kaya vur da kır...

Babası çocuğuna atsa temiz bir dayak;
Bir daha oynar mı bak, yaramaz çocuk lâk lâk?..

Kimi lâk lâk oynarken kafasını patlatmış;
Kimi bileğinin kemiğini çatlatmış;
Kimi de bileğine mendil sarmış, bağlatmış...

Ne olur bunun sonu? Oğlan aylâk, kız aylâk...
Sallarlar salak salak, sabah akşam bir lâk lâk...

Lâk lâk'ın acemisi tek eliyle yorulur;
İki eliyle birden iki lâk lâk kim vurur?
Çift lâk lâk vuramayan sinir olur, kudurur...

Bizde hâlâ tek elle lâk lâk vuranlara bak;
İtalya'da ayakla oynanıyormuş lâk lâk (!)

Toplunun amacıdır zengin etmek satanı;
Bir lâk lâk sardı, gitti şimdi bütün vatani...
Bilmem ki ne yapmalı lâk lâk takırdatanı?...

Bir gün yanardağ gibi edeceğim infilâk;
İlgililer duymaz mı, nerden gelir bu lâk lâk?..

Bu dünyaya geleli rahat, huzur görmedik;
Sandıktan çıkanlara gene bizler oy verdik;
Onlar lâk lâk ettikçe tatlı dinledik...

Gençler siyasileri taklit ediyor mutlak;
Bugün takırdayanlar yarın ederler lâk lâk...

Sessizlik istiyoruz, bu takırtı kesilsin;
Herkes özgürlüğünün sınırını bir bilsin;
Bu lâk lâk konusuna ilgililer eğilsin...

Benim görevim değil lâk lâk ile uğraşmak;
Bitsin artık bu matrak, bitsin artık bu lâk lâk!..

Mukadder ÖZAKMAN

tüsti ne, biliyor musun? Benden Trong isteyen büyükelçi yarın buradan ayrılıyor, köpeği de götürcek... Vermesek ayıp.

Hiç de ayıp değildi, ama neden onun ille o elçiye de bir Trong vermek istediğini anlıyordum. Klime Trong hediye etmişlerse, köpeği alan bu değerli hediye karşısında altta kalmamak için, bizim büyükelçinin eşine daha değerli bir hediye göndermişti.

Elçinin eşi:

— Ne tuhaf, dedi, bizden köpek isteyen bu büyükelçinin karısı arkadaşımıdır. Şu köpeklerden birini alması için o kadar rica ettim de almadı. Şimdi yalvar yakar köpek istiyor.

— Evet ama, sokak köpeği istemiyor, cins köpek istiyor.

— Ne yapacağız şimdi?

— Kolay, dedim, üzülme, bir çaresine bakınız.

Elçiliğin görevlilerinden birine bir sokak köpeği yakalattım. Sıska, pis bir köpekti.

Bizim elçi, Trong isteyene:

— Elimde tek Trong kaldı, size vermeyi sterdim ama çok hasta... diye telefon etti.

Zarar yok, hasta olsundu. Gittikleri yerde tedavi ettirirlerdi.

Bütün dünyaya, hiç değilse dünyanın yarısına Trong cinsi köpekler işte böyle yayılmıştır.

Bu olayın üzerinden bir kaç ay geçti. Dün büyükelçi olan arkadaşımın bir mektup aldım. Arkadaşım mektubunda, özetle, «Ben yandım» diyordu, «karım, madem bu Trong'lar bu kadar nadide, bu kadar kıymetliydi, neden onları dağıttık? diye tutturdu ve binaya sekiz Trong doldurdu. Çoğu da yavruladı. Kaç tane olduklarını bilmiyorum, sayamıyorum da. Yakında burada Trong'lardan bize yer kalmayacak.»

Aziz NESİN

NÜFUS

PLANLAMASI

Tıp ilmine büyük bir merakım olduğu için Edebiyat Fakültesinde olma-na rağmen ara sıra Tıp Fakültesindeki arkadaşlarla onların derslerine girdim.

Yine bir gün laboratuvar-da iken arkadaşım elini kulağına koyup bir uzun hava tutturmuştu. O sırada profesör içeri girdi. Yeri-ne oturdu ve arkadaşımı sordu:

— Okulu bitirince ya-nımda asistan kalmak ister misin?

— Evet, isterim, diye cevap verdi arkadaşım.

Profesörün görevi yaz aylarında köyleri dolaşıp köylülere sağlık ve bilhas-sa doğum kontrolü için gerekli bilgi ve ilaçları vermektir. Bunun üzerine arkadaşım sordu:

— Benim görevim ne o-lacak hocam?

— Benimle beraber köy-leri dolaşıp türköl söyleye-ceksin.

— İyi ama hocam, türköl ile doğum kontrolünün ne ilgisi var?

Profesör, mânalı mânalı gülmüştü ile:

— Olmaz olur mu? dedi. Senin sesini duyan ilâca lüzum kalmadan zürriyet-ten kesilir!...

I. Haklı UYGUN
Lise Müdür Başyardımcısı
Siverek/URFA

DALGINLIK

Telaşlıydı, büroda masa-sının çekmecesinde bir ev-rak arıyordu. Bir okul dı-p-loması geçti eline. Resme dalgın ve düşünceli göz-lerle baktı:

— Bu hanımı tanıyorum amma, kimdir acaba? di-yey düşündü.

Halbuki elindeki, bir yıl önce evlendiği karısının diploması idi!

İhsan GÖKSAN
Kanatlı caddesi
Kırıkhan/HATAY

NE DURUYORSUN?

Köyümüzde kırk yaşla-rında kadar olan dul bir kadının iyi cins bir öküzü vardı. Tüm köylüler bir-iki bağ ot karşılığı ineklerini bu öküzle çiftleştirirler ve böylece bol sütü inek sa-hibi olurlardı.

Bir gün köyümüzün elli yaşlarındaki şakacı bekçi-si inegini kadının öküzüyle çiftleştirmeye götürdü. İnekle öküz harmanında iken, şakacı bekçi, kadına:

— Öküzün yerinde ol-mak isterdim, diye takıl-dı.

Kadın, bekçinin sözle-rindeki domuzluğu anla-mamış gibi karşılık verdi:

— Ne duruyorsun? İnek senin ya.

Ergün SARI
Selçuk Sultan Camii So-kak, No: 4

Aksaray/İSTANBUL

Dalgın memur!

BETERİN BETERİ

İki adam dertleşiyorlar-dı. Birisi karısından yakı-narak:

— Birader, dedi, kadın değil para harcama maki-nesi mübarek. Ayda bir kürk manto, çeşitli elbise-ler... Aylığımlı onlara ya-tırıyorum. Bıktım, usan-dım artık!

Öbür adam içini çekti:

— Seninki de dert mi be kardeşim! dedi. Sen bana sor karımı. Benimki bir kürkçü dükkânı ile bir konfeksiyon mağazası sa-tın aldı kendine!

Halûk GÖK
Acıbadem, Kuruçeşme Be-yaz Leylaklı Sok. 3 Blok, No: 10
Kadıköy/İST.

GOLCÜ ÇOCUK

Çocukluğumda, mahalle arasında futbol maçları yapardık. Bu maçlar çok çetin geçer, hattâ sonunda kavga bile çıkardı.

Bizim üç mahalle ötemizdeki bir takımla maç yapıyorduk. Maç başlar baş-lamaz karşı takımın ufak tefek bir çocuk hepimizi çalma dizip bize üstüste iki gol attı. Hepimiz şaşırıyorduk. Tam o sırada aralarında bir tartışma başladı. İki gol atan çocuğu oyundan çıkarmak istiyorlardı. İrice bir çocuk, «Hadi dışa-rı» dedi. «Habire çalım atıp, topla hep sen oynuyorsun». Çocuk direniyor, çık-mak istemiyordu. İricesi, «Defol dışarı! Yoksa kafanı patlatırım!» deyince, baş-ka çaresi kalmayan golcü, iki yanağından yaşlar akarak: «Çıkarım, çıkarım ama, attığım iki golü de götürürüm» dedi.

Haydar YANIKOĞLU
Koşuyolu, Kâtip Salih sokak No. 46 — Kadıköy/İST.

BEKTAŞININ DUASI!

Bizim köyde bir Bektaşî vardı. İşi gücü olmadığından gece gündüz içerdi. Hali vakti yerinde bir kaç köylü, onu içkiden vazgeçirtmek maksadiyle araların-da anlaşıp dört dönümlük tarla bağışladılar.

Buna sevinen Bektaşî, gerçekten içkiyi azaltmış ve büyük bir hevesle tarlayı sürüp ekmeye başlamış. Akşam eve gelince ellerini havaya açıp:

— Yârabbi, demiş. Ahmet emminin tarlasının doğusundaki, Hasan ağanın kuzeyindeki, Fatma ninenin güneyindeki, Osman dayının batısındaki tarla: a bol yağmur ihsan etli...

Duasını bitirir bitirmez bir yağmur boşanmış. Erenler gayet memnun...

Sabahleyin tarlayı görmeye gittiğinde bir de ne görsün, sağında solunda damla yağmur yok, kendi tarlasının taşlarına varıncaya kadar meydana çıkmış. Tarlaya bakmış bakmış da boynunu bükmüş:

— Allahım, demiş, kabahat sende değil, sana doğru adres verende...

Meharet ELİBOL
Sümer Sokak 26 . 12 — ANKARA

HASO'NUN

BABASI

Olay 1925 yılında Nev-sehir'in bir köyünde öğ-retmen olan babamın ba-sından geçer.

Serin bir sonbahar akşanı köy odasında muhtar, öğretmen ve köylüler so-hbet etmektedir. Orta yaşlı bir köylü:

— Muallim beğ... der. Bizim Fato doğuracak, bir oğlu olacak, adını Hasso goyacam. Hasso melidebe gelecek, sen mehdepde Hasso'yu dögen mi döğ-men mi?

Babam önce şaşırmış, a-dama bakmış, adam son derece sâkın ve ciddi.

Köylü sorusunu tekrar-lamış:

— Sen Hasso'yu dögen mi muallim beğ?... Babam da:

— Yaramazlık yaparsa elbette döverim, demiş. Bu sözün duyan adam, hınçla babamın üzerine sopası ile yürümüş... Bir yandan da:

— Sen Hasso'yu dögen de Hasso'unun babası se-ni döğmez mi? diye bağı-rıp çağırıyormuş...

Günar TUĞRUL
T.C. Ziraat Bankası Genel
Muhasebe Müdürü
ANKARA

NEREDE BUNLAR?

Havalar güzelleşince o-kula gelmeyenler çoğalı-r.

Yine böyle güzel bir sa-bah. Okula gelmeyenlerin sayısı onbeşi bulmuştu. Kimya hocamız, «Nerde bunlar?» diye şakayla ka-rışık sordu. Cevap verdik:

— Hastalar hocam...

— Hepsi mi hasta?

Bir arkadaş:

— Evet hocam, dedi, ya-rın da ben hastalanaca-ğım!...

Turgay KARAGÖZOĞLU
Arakiyeci Hacımehmet M. Miroğlu Sk. No. 90 Kara-deniz Ap. D. 2

Üsküdar/İST.

— Sen, geri geri gideceksin arkadaş!..

Burhan Eser İLK GÖZ

DAHA dokuz yaşına yeni basmıştım. Babam ölüp de aramızdan cızlamı çekince, gözü yaşlı anam:

— Gel ulan Mıstık buraya, dedi.
— Etme ana. Bana Mıstık dime.
— Ya ne diyem? Mıstabey mi?
— Mıstık dime de, ne dersen di. Arkadaşlar duyuyo. «Mıstık, gabuklu fıstık!» diyerekten mayta aba alıyolar. Bi kaçını dövüyom. Örgetmene şekiyet ediyolar. O da bana furuyo!
— Ülen okulundan başlatma. Okul yok gayri.
— Yaşa ana.
— Nalinci Üsen ustaya çıracak gi-receksin.
— Ben nalinci olmycam.
— Semercinin yanına gir öyleyse.
— Yoo (hayır), şüferliğe ver beni.

Aha şurası direksiyon. Bu da fren. Andaçtaki yere ayağını bastın mıydı yörüyo, yandaki düğmeye dokununcaz: Vaaart!... diye manda gibi ba-ğırıyor!

— Viy anam... Ülen sen nereden biliyon bunları?...
— İrcebin bubasının tomofili yok mu? Okuldan çıkınca geçiyoz başına. Ben şüfer oluyom, o mavin. İs. tambo'l'a, Angara'ya gidip geliyoz her gün.

— Vay başıma gelenler... Ya di-şüp şaşsanız, araba devrilsen?...
— İnğanstan anacım. Araba bozuk zati. Yerinde duruyo emme, biz o-ralara gidip geliyoz işte...

— Şincik seni katarlar mı araba-ya? Şüfer ederler mi?...
— Önce mavin olucuz. Arabaların kocaman hanı var. Adı garac. Oraya git. Oğlanı mavin edeceğim, di.

Anam çarşafını geydi, gitti. Akşa-ma doğru döndü:

— Mustuluk (müjde)... dedi.
— Ne oldu ana?
— Kör Yusuf'a mavin oldun. Hem de beş lira haftalığın var.

Ertesi gün başladık işe.

Kör Yusuf'un arabası minibüs. İz-mir'den Narlıdere'ye dolmuş ec-ti-yoz.

Belediyeden rahat mı var? Beylik arabalar ağzına kadar dolu, vızır vızır işliyor. Oturanlardan çok ayak-ta yolcu var. Biz bi gişiyi motorun üstüne buyur etsek, şıp ceza.

Kör Yusuf daha önce açık kasa şüferi imiş. Konak durağından kaç kişi aldıkça, Narlıdere'ye onları in-diriyoz.

Yolda el kaldıran kaldırına.
— Ağır ol, ustaaa...
— Hooop, gelen var!

— Ördekleri alalım, sağa yanaş.
Ben öyle dedikçe fren yerine ga-za basıyor. Akşam olunca surat bi karış:

— Ekmek parası kaynadı yine.
— Yolda durmuyon ki usta. En a-zından on kişiyi Belediyeye kaptır-dık!

— Hakhsın ulan. Ah, şu huyum kurusun. Frene basamıyom bi tır-lü. Dursam, arkadan gelen arabalar bizi geçecek. Minibüs kullandığımı unutuyom. Daha kuvvetli bağır. Beş kere, on kere. Sesin kısılasıya ka-dar: «Duuur!» de.

Aradan iki ay geçmiş, ben de m:1-avinliği epeyce ilerletmişim. Ha-tay'a dolmuş yapan Yedideviren Deli İbrahim'in arabasının muavini ile ar-kadaş olmuştum. Hüsti, bitirim öğ-landı. Bir gün bana:

— Makas yapabiliyon mu? diye sordu.

— Ne makası lan? Çilingir miyiz biz?...

Güldü:

— Yapmıyorsan enayisin... dedi.

— Önce makas nedir, anlayak?...

— Şüferin görmez tarafından pa-ranın bi kısmını iç edeceksin. Üs-tan ne kadar açık-göz olursa olsun, indi-bindi'leri hesap edemez. Üste-lık seninkinin tek gözü var. İşin da-ha kolay.

Sonra ayakkabısını çıkardı. İçin-deki ufak paraları yere döktü:

— Gördün mü makas neymiş? Te-kerleğin üçü şüfere, biri mal saha-bına çalışır, derler. Bize de o te-kerleklerin bi cantı çalışırsın be...

Bizim Yedideviren yedi araba de-virdiğinden bu lākabı almış. Seki-zinciye devirirse içinde ben de va-rım. Anlaşıldı mı, yāni can pazarın-dayız. Azıcık makas işleyecek. Ge-çenlerde azıcık işi çakallar gibi ol-du. Pabuçlara bakmak aklına gel-medi bereket...

Böyle kötü iş yapanlar: «Şeytana uydum!» derler ya, ben Koruk Hü-s-nü denen hergeleye uymuştum. U-sul usul yöritmeye başlamıştım mangizleri. Muavinlerin çoğu arak-çılık yaparlardı. Bismillāh dedik, başladık yeni zenaate. Yalnız işi ta-dında bırakacak, günde 3-4 lirayı pabuca zula ettin mi: «Allah berekāt versin!» deyip, makashanenin kepen-gini indireceksin.

Manzaranın çakıldığı gün, 6 de-mir lirayı kunduralara depo etmiş-tim. Akşam üstü arabadan inince, usta:

— Gel lan buraya! dedi. Benim lākabımı biliyon mu?

Sustum.

— Bana Kör Yusuf derler. Böyle yörtürsen senin adın da «Topal Mıstık» kalacak. Pabucunun içinde çivi var galiba. Çıkar şunları da çivilerin başını ezelim!...

— Şey usta... Çivi yok...

— Öyleyse ne diye şaşkın ördek gibi yan yan gidiyorsun?...

— Arabadan ters atladım da, a-zıcık incindim.

Ayağımı tuttu. Pabucun birini çı-karıp silkeledi. İki lira düştü yere.

— Gördün mü ulan, dedi, bunda iki çivi varmış. Dur bakalım öteki-sinde ne var?...

Ondan da üç teklik düştü yere.

Sağlama marizi yedik, işin sonu da geldi diye düşünüyordum. Ma-kasçı muavinlerin foyası meydana çıkınca dayaktan pestilleri yere se-riliyordu. Hastanelik olanlar bile vardı.

Kör Yusuf fiske bile vurmadi. Üç lirayı cebine attı. İkisini bana uzat-tı:

— Acaba şu İstanbul'un nesi bizi çekiyo?..
— Pisliliği!..

— Al, bunlar da senin, dedi. Ba-na Kör Yusuf derler ama, sakat gö-züm ötekisinden daha iyi görür. Ya-lancıkta kör numarası yaparım. Sonra o kör gözle, kazığın nereden geldiğini görürüm. Paran bitince kötü yola sapma, «Usta, harçlığım tükendi» de, vereyim!

Keşke dövse, yerlere yamyassı yapıtırsaydı. Bu kadar acıtmazdı. Gözlerim yaşardı:

— Beni Koruk Hüsnü yanılttı, de-dim.

— Biliyom. Daha önce yanımda ça-lıştıydı. Şüferlerin gözleri iki değil, üçtür. Sakın bunu aklından çıkar-ma!

Bu üçüncü göz lafı tuhafıma git-miştı.

Ertesi gün Koruk Hüsnü namus-suzunun yanına gittim:

— Yaktın beni, hergele! dedim.

— Ne oldu, yakalandın mı?

— Evet!

— Hani bırak, çürük yerin yok ya?... Dövmedi mi? Vurmadi mı e-şek sudan gelene kadar?...

— Keşke dövseydi!..

— Kovmadı mı?...
— Keşke kovsaydı!... Daha kötüsü-nü etti.

— Ne yaptı?

— Yürüttüğüm beş tekliğin ikisini bana verdi.

— Başka?...

— Nasihat etti. Şüferler üç gözlü-dür, aklından çıkarma! dedi.

Hüsnü sırıttı:

— Üçüncü gözleri, dikiz aynasıdır!

— Dikiz aynası mı?

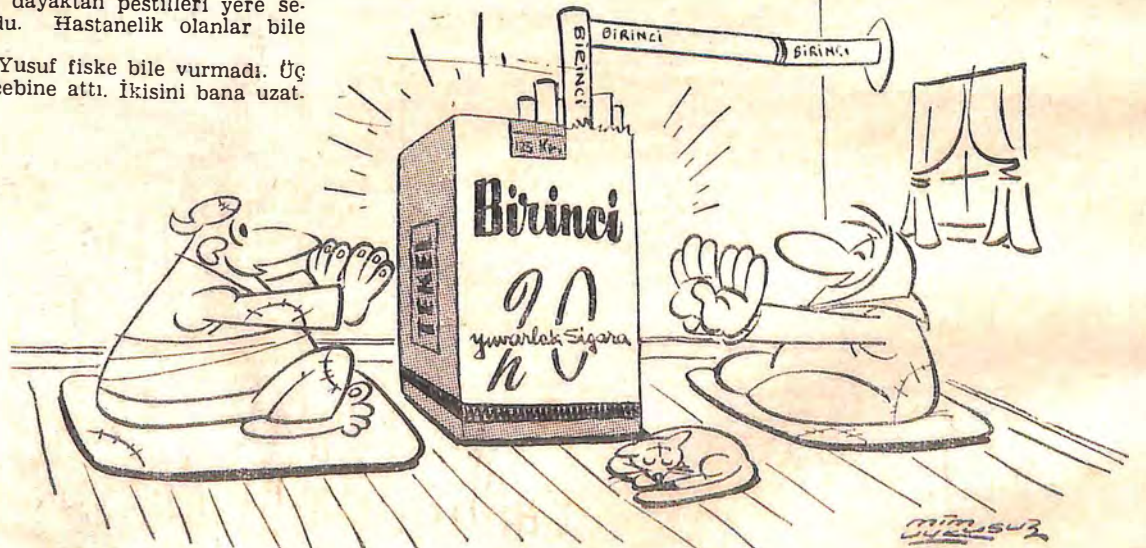
— Ön camın üzerindeki kuçucük ayna. Şüfer oraya baktı mıydı, ara-banın içini görür. Gözlerini hiç a-yırmazlar zatı aynadan. Parayı pa-bucuna koyarken görmüştür ora-dan.

Dayanamadım. Üzerine yürüdüm:

— Ulan kalles, ulan hırbo... de-dim. Makaslamayı öğretirken aklına dikiz aynası gelmedi miydi? Neden üçüncü gözün lafını etmemiştin?...

Orah değildi. Üstelik pis pis gü-lüyordu:

— Bütün aklımı sana verip de, zıpır deli mi kalaydım? Makaslama-yı benden, dikiz aynasını da ustan-dan öğrendin işte. Yetmiyo mu?...

— Başbakan, «Deprem felâketzedeleri, içki ve sigara içen vatandaşlar sayesinde kışı rahat geçirecek» dedi. —

Lâk - Lâk modası!

Balım ve Dalım'ın gözüyle :

- Dolu kraliçemiz var, buna niye
- Tabii yaparlar.. onlar taşsızdı,

PAZARTESİ :

Yerini buldu

Yedisinden yetmişine kadar herkes bütün gününü lâklâkla geçirdi mi, yaşamda en küçük bir değişme olmazdı.

İşçi, makinasının başına geçmeliydi.

Şoför, arabasını sürmeliydi.

Tüccar, dükkânını açmalıydı.

Partici, politika yapmalıydı.

Ama işçi direksiyon başına geçer, şoför politika yaparsa, işler arap saçına dönerdi.

Neyse tehlikeyi zamanında sezdi-ler.

Lâk-Lâk İzmir'de yasaklandı.

Eskişehir'de yasaklandı.

Gölcük'te, Samsun'da yasaklandı.

İstanbul'da yasaklandı.

Galiba sadece parlâmentonun yetkili olduğu düşünülerek, Ankara'da serbest kaldı!

SALI :

Neron yaşasaydı...

Madem «Lâk lâk etme yetkisi parlâmentoya verilmiştir» dedik, öyleyse başkente çevirelim kulaklarımızı.

Boğaz Köprüsü için gereken istimalâk konusunda uzun bir açıklama yapan Bayındırlık Bakanı, çoğu gecekondu olan binlerce konutun yıkılması gerektiğini söylerken söz alan MGP'li Alpaslan şöyle demiş: «Neron bile, gecekonduardan kurtarmak için Roma'yı yakırmış ve yeni bir Roma meydana getirmiştir. İsterse deli desinler, yarattığı çeşitli zararlar ve açtığı sosyal yaralar ortada olan Türkiye'deki gecekondu-ları bir çırpıda tasfiye edecek bir isim arıyorum. Bu tasfiyeyi gerçekleştirecek olana her türlü yardımı yapmaya hazırım. Bu kimseye, şayet tasfiyeyi gerçekleştirtirse, isterse kellemi bile vermeye hazırım.»

Yaşasaydı, sanırsız bu sözleri alkışlayan sadece Neron olurdu. Ve Roma'ya elini sürmez, çevresindekilere, «Bana çabuk Felmi Alpaslan'ı getirin» buyururdu.

ÇARŞAMBA :

Bir değil, iki değil

Bir ihbarı değerlendiren İmar ve İskân Bakanı Babüroğlu, Bakanlığının Afet İşleri Genel Müdürlüğünde görevli bir sahte mühendisi ortaya çıkartmış.

Yıllardır bu kadrodan maaş almasını becerecek kadar usta bir kimse, on dakikada yakasını Bakana nasıl kaptırdı diyeceksiniz.

Kaptırmış işte...

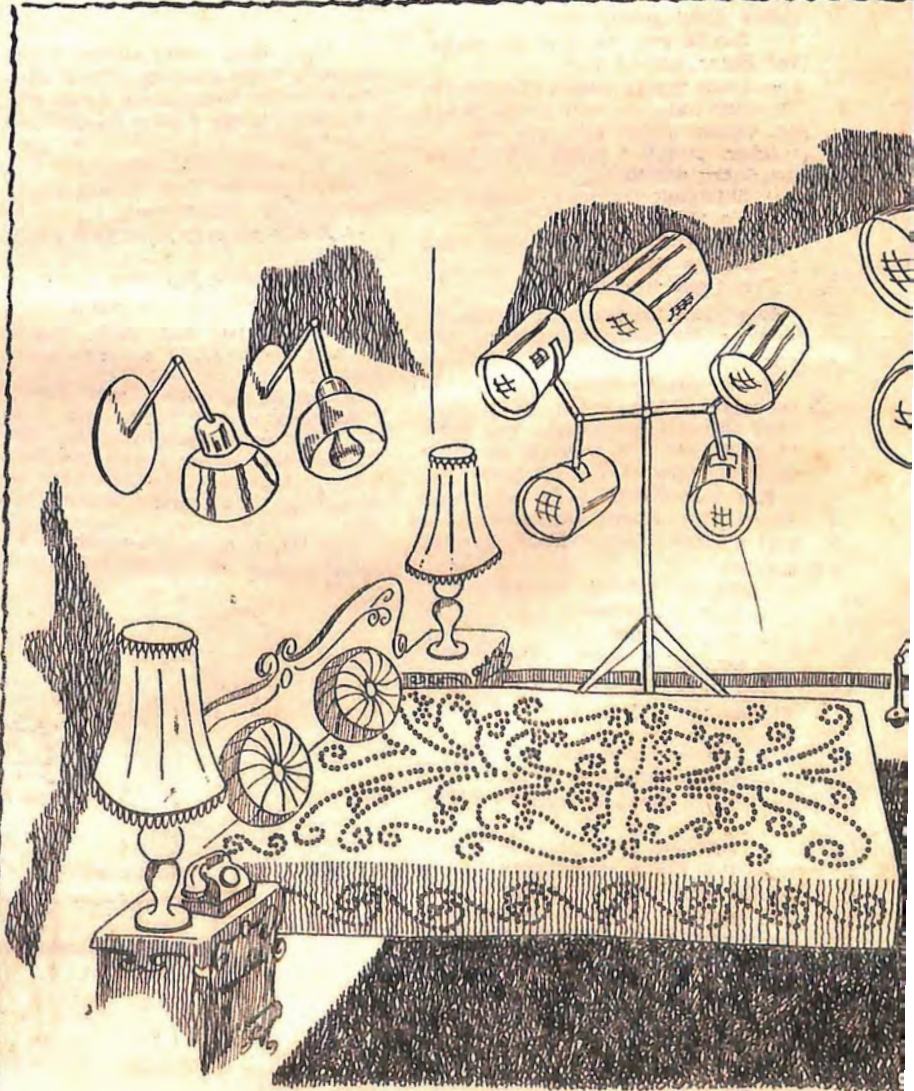
Daha doğrusu o kaptırmamış da,

sayın Bakan işin içinde bir sahte kârlık olduğunu çakmış.

Almış adamı karşısına, ne sorsa bülbül gibi cevap veriyor.

Meslek bilgisini ölçmüş, hazine! İngilizcesine bakmış, şahane!

Diploma gibi, bonservis gibi meslek belgelerini gözden geçirmiş, mühendisler içinde bir tane!

DÜNÜMÜZDEN :

Ebedi hediyesi

Meselelerimizden biri de şu: Fatih Sultan Melunet'e âbide yapalım mı, yapmayalım mı?

Bence yapmayalım. Çünkü zaten onun bize bıraktığı İstanbul gibi koskoca bir âbidesi var.

Bir âbide ki, seneler senesi uğraşıp durduğumuz halde, bir türlü bozamıyor, yıkamıyor, yok edemiyoruz.

Mübarek Sultan ileriye gören adammış, bizim bugünkü acizimizi düşünmüş, âhidesini de bırakıp gitmiş.

Doğan NÂDİ
CUMHURİYET: 14/5/1953

— Bu ne ağacı böyle?..
— Görmüyor musun birader, aşk ağacı!..

«Sahtekâr» olduğunu anlamak için bu kadar delil yetmez mi?

Zira zeytinyağına su katılıp katılmadığını anlamak için ille tahlil gerekmez. Şişeyi ne kadar çalkalarsan çalkala, zeytinyağı suyun üstüne çıkar. Ve hemen sırtıverir hilesi!

e karşılama yapıyorlar?..
çli kraliçemiz bu!..

— Işık, seks gücünü artırıyor. —

PERŞEMBE :

Anlayalım

Meslek Hastalıkları Enstitüsü kuruluyormuş.

Ne sevindik, ne sevindik anlatabiliriz. Torpille paydos!

Eh, gözümüzü aydın tütümlüştün.

Yerinin adamı olanlarla olmayanları daha iyi anlayacağız vereceği raporla enstitümüzün.

CUMA :

Şaşardık

Amerika'da yaşlı ve düşkünler için kurulan bir «Huzur Evi» yanmış.

Yanar birader, yanar... Hem de çıra gibi... Kibrit falan da gerekmez.

Adına, Huzur de, yeter.

Sonra kendi yanar.

Gelişmiş ülkelerde evi...

Az gelişmişlerde kendi!..

CUMARTESİ :

İsteyecek elbet

Gazete atmış başlığı:

«Erim hükümeti ile AP. arasında ki anlaşmazlık nihayet su yüzüne çıktı. Erim'in kanun kuvvetinde kararname yetkisi istemesine karşı çıkan AP, Koşay'ın çekilmesini de şart koşuyor.»

Bilinmeyen bir şey değil ki bu.

Anayasa'nın değiştirilmesini istiyordu, isteğine uygun sonuç alındı. Daha isteyecekleri olacak elbet.

«Koşay çekilsin» diyecek, çekilecek.

«Karaosmanoğlu çekilsin» diyecek, zamanı gelince o da çekilecek.

«Karakaş çekilsin» diyecek, «Babüröğlu çekilsin» diyecek, «Akyol çekilsin» diyecek.

Onların icabı görüldü mü, «Erim çekilsin» deyip, iktidara kendi gelecek!

PAZAR :

Kraliçeye selâm, atışa devam!

Avrupa Güzellik tacı, tam 21 yıl sonra gene Türkiye'ye döndü.

«Güzelliğinin hakkıyla kraliçe oldu» diyenler var. Sonuca dudak bükkenler var.

Sanmayız ama, bir haksızlık oluyorsa bile jüriyi mazur görmek gerekir. Zira adamları şaşkına çevirdik.

Güreşimize baktılar, felâket! Futbolumuza baktılar, rezalet! Basketbolümüze baktılar, voleybolümüze baktılar, atletizmimize baktılar; «İçlerinde göze çarpan bir bu var» deyip, tacı hanım kızıma taktılar!

Vedat SAYGEL

GÜNÜMÜZDEN :

Telefon

Çin ile Amerika arasında telefon hattı kurulacak ama bazı teknik imkânsızlıklardan bahsediliyor.

Halbuki tekniğin lâfı mı olur?

Şunun şurasında her iki devletle de dost değil miyiz?

03'te çalışan kızlarımızın tavassutunu rica ederiz, üç dakikada şak diye bağlayıverirler.

Rauf TAMER

TERCÜMAN: 19/9/1971

Programlı Bir Gece

Vedat Saygel

geçti. Mışıl mışıl uyuyordu çocuklar. Dudaklarında utanç dolu bir gülücük, sevgi dolu gözlerle baktı karısına, yavrularına. Biraz sonra gözünü açan umutla yandaki odaya koşacak, hemen ardından umutsuzlukla:

— Babam gitmiş! diye ağlayacaktı. Baba gidiyordu ama, nasıl gittiğini bir kendi biliyordu. Geçimine yetecek bir işi olsun, alacaklı hesaplarıyla uğraşmayan dertsiz bir başı olsun istemez miydi? İki yanına çocuklarını, karşısına eşini alarak bir kahvaltılık sofrasına oturmayı istemez miydi?

Hangi baba istemezdi ki, kendi de istemesin?

Ama elde olmayan nedenlerle böyle bir yaşama hepsi hasretti işte! Parmaklarının ucuna basarak merdivenden inerken:

— İlerde, belki... diye geçirdi içinden. Biraz da bu sistemi deneyelim. Zaten başka çaresi de kalmamıştı. Bütün sistemleri denemişti hayatta.

Akil verenlerin akıllarına uymuş, perişan olmuştu! Borç verenlerin öğütlerine uymuş, bir kaç parça eşyasından olmuştu. Kendi aklına uymuş, geçimine güç belâ yetişen kazancından olmuştu!

Mayın tarlasını andıran mahalleden kimseye görünmeden geçip, ana caddeye adımını atarken avucuna aldı radyosunu. Şuradan karşı kaldırıma geçti mi, hesap açtığı kahvede bir çay içer, hiç değilse günün bir kaç saatini kapalı bir yerde geçirirdi.

Ama vızır vızır işleyen taşıtlardan bir yol bul da, geç bakalım! Radyonun sesini açıp, karşıya geçmek için taşıtların arasına dalmayınız. Önce kaldırımın kenarında durup...

Bir sıçrayışta konuverdi az önce indigi kaldırımın üstüne. Radyo yu kulağına dayadı:

— ... Bir sağa, bir sola, sonra gene sağa bakınız. Eğer görünürde taşıt yoksa, ondan sonra caddeye adınızı atınız!

Söylenenleri aynen uyguladı.

Sola baktı, sağa baktı, sağa, sola tekrar tekrar baktı. Taşıt selinin arkası kesilene dek baktı baktı durdu. Sonra geçti karşıya. İçinde görevini yapmış bir kimsenin huzur, kahveye girip attı bacak bacak üstüne:

— Bir çay lütfen, dernlice olsun! Radyosu elinde, çayı önünde, karşı masanın yabancı görünüşlü, dilenciden farksız giyinişli kızıl erkekli müşterilerine bakarak kuruldu da kuruldu! Gecedin cebinde nasılsa kalmış olan yarım sigarayı da tüttürüp, derin derin çekti içine dumanını. Başı şöyle bir döndü, hemen ardından spiker kızın sesi geldi:

— Bir dakikanızı alabilir miyim? İçi bir hoş oldu. Ne kibar bir sesi bu böyle! Evden çıkarken de aynı şekilde konuşmaya başlamıştı.

— Hay hay efendim, diye nurlı dandı.

— Her halde bir buzdolabı almayı düşünüyorsunuzdur değil mi?

Tatlı bir sarhoşluk bütün vücudu sarmıştı. Sesi kısıp, cevap verdi:

— Bak yavrum, sen bunu bana evde de sormuştun. Buzdolabından önce öyle eksiklerimiz var ki, saymakla bitmez. Satmak istediğiniz fazla bir dolabınız mı vardı?

Sesi açtı ama, kız çoktan konuyu değiştirmişti:

— Sıkıntıda mısınız? diye sordu yordu bu kez.

— Hem ne sıkıntı! diye inledi yavaşça.

— Paranız mı yok?

— Var desem yalan söylemiş olurum.

— Evinizin eşyasını yenileyeceksiniz de, kimden borç bulayım diye mi düşünüyorsunuz?

— Borş almayı düşünüyorum ama...

Kız, lâfını ağızda bıraktı adamın:

— O halde neden duruyorsunuz?

— Ya ne yapayım evlâdım?

— Hemen bir Spor-Toto bayiine koşup, eşinizin ve çocuklarınızı şansına kupon doldurunuz.

— Toto oynayacak parayı nereden bulayım yavrum?

Kızın yerine kalın bir erkek sesi cevap verdi:

— Bir anda sizi servete kavuşturacak bilet, Milli Piyango gişelerinde.

— O kaç? demeye kalmadan gene az önceki kızın tatlı sesi duyuldu:

— Kupon topluyor musunuz?
— Onu da denedik evlâdım, onu da... Kupon mu toplamadık, gazoz kapağı mı... Hepsinden hava aldık! Duvardaki saate baktı, öğle üzeriydi.

Yemek müziğiyle geçirdi yemek saatini. Reklamları dinledi, şarkıları dinledi. Spikerin:

— Kısmet ayağınıza gelmez, onu kendiniz aramalısınız, diye okumaya başladığı reklam spotunu hükümet emri sanarak çıkıti kahveden.

«Ara» deniyorsa arayacaktı.

Akşama dek aradı. Ama ya yanlış yerlere gittiğinden, ya başkaları daha atık davrandığından bir şey bulamadı. Yorgunluk ve sigarasızlık başı dönüyordu artık.

El radyosunun düğmesini çevirip, dayadı kulağına. O tatlı sesli hanım spiker soruyordu gence:

— Dinlenecek bir yer mi arıyorsunuz?

«Evet» anlamında başını salladı.

— Oyleyse ilk rastladığınız lokantaya girip, bir dana bifteği ile bir şişe «.....» şarabı ısmarlayın kendinize.

Elini şakağına dayadı. Yapmalı mıydı acaba? Yapsa, hesabı kim ödeyecek?

Daha fazla düşüncecek dermanı kalmamıştı. Hemen daldı yolun kenarındaki lokantaya.

Yarım saat sonra biftekle şarabı gövdeye indirirken, radyo haberleri veriyor, spiker, Başbakanın «Artık vatandaş gönül rahatlığı ile sigarasını tüttürsün, içkisini içersin» dediğini naklediyordu.

Eh, bunu da duyduktan sonra durmak hem saygısızlık, hem güvensizlik olurdu.

Çatalının ucuyla dokundu tabağın kenarına. Bir koşu gelen garsona:

— Şuradan bir Bafra ile bir klbrit aldırır mısınız? dedi.

Gitmesiyle dönmesi bir oldu garsonun.

Sigarayı da tüttürdü mü şarabın üstüne!

— Başka emirleriniz?

— Estağfurullah, dedi adam, yok.

Hesap pusulasını koparıp, kirdanlı bir tabakla önüne bıraktı garson. Borcunun ne kadar olduğuna bakmadı bile. Kendini borca sokan radyo, her halde hesabın nasıl ödeneceğini de söyleyecekti.

Kulağı seste, tazeledi sigarasını. Bir türkili başladı ki, yanık mı yanık! O bitti, ardından daha acıklı bir yenisi başladı. Baktı, duvar dibindeki garsonun gözleri ıslakçaydı.

Çevresine bakındı, yanındaki masada tek başına demlenen müşteri gözlerini siliyordu. Ağlaması isteniyor olmalıydı. Kendini zorladı ama, kafası ödenecek hesapla meşgul olduğundan yeterince uygulanamadı. Ağlamasa, itaatsizlik sayılacaktı. Ağlasa, durup dururken nasıl ağlayacaktı?

Türkücü, «Kalk garibim eğlenme bekleyenin var» derken kalktı. Garson yolunu kesmişti. «Hesap nerde?» dercesine baş parmağı ile işaret parmağını birbirine sürtüyordu. Bu sahne konuşmasız geçilecekti demek. «Bilmem» gibilerde dudaklarını büzüp, omuzlarını kaldırdı. Sonra cep astarlarını tersine çevirip, meteliği olmadığını gösterdi.

«Peki» dercesine başını sallayan garson, ensesinden tuttuğu gibi dışarı çıktı, koşup gelen ikinci garsonun yardımıyla iki tokat, iki tekme, oturduğu yerin adresini de alıp adamı yolcu etti.

Gecenin bir saatinde yalpalayarak mahallenin yolunu tutan adamın gözlerinde iki damla yaş, fakat yüreğinde büyük bir mutluluk vardı.

— Allah razı olsun garsonlardan. diyordu kendi kendine. Yardım etmeselerdi, imkânı yok türküyü falan ağlayacak gibi değildim!

Kulağına dayadığı radyo, yarınki programı verirken, daha planlı programlı günlerin geleceğini umarak kendini bekleyen yer yatağına girdi.

— Gülhane Parkındaki aslanlar aç kaldı. —

Vedat SAYGEL

KEMİKLERİNİ sızlatan yer yatağında gözlerini açtı ki, ortalık günlük güneşlik!

— Eyvah, geç kaldık! diyerek fırıladı yerinden.

Paçaları çamurlu pantolonunu çekti bacaklarına, siyah, eski kazığını giydi sırtına, işine geç kalmış bir memur telaşıyla saatin kaç olduğunu anlamak için hafifçe kıvırdı radyonun düğmesini. Küçücük kütudan taşan şakrak bir bayan sesi:

— ... Sağınızda solunuzda ders çalışan, ya da uyuyan çocuklar olabileceğini düşününüz. diyerek gırtlıltı yapmamasını öğütüyordu.

— Merak etme hanım kızını, diye geçirdi içinden. Zira...

Zira işleri tersine döndüğü günden beri en dikkat ettiği şey, gelişini gidişini kimseye sezdirmemektir. İyi bir aile reisi olmanın, iyi bir müşteri olmanın, iyi bir kiracı olmanın pek çok incelikleri vardı. Kalktı mı, çocuk çocuğu uyandırmadan tılymesini bilemeliydi, biiir. Ev sahibine görünemeliydi, ikiii. Mahalle esnafıyla burun buruna gelmeliydi, üüüü.

Sigara paketi büyüklüğündeki radyoyu kapatmak için düğmesine uzanırdı:

— Bir dakikanızı alabilir miyim? diye fısıldadı spiker bayan.

Hay Allah!... Cene çalmanın sırası mıydı yanı? Ama gene de bozun tuya vermedi:

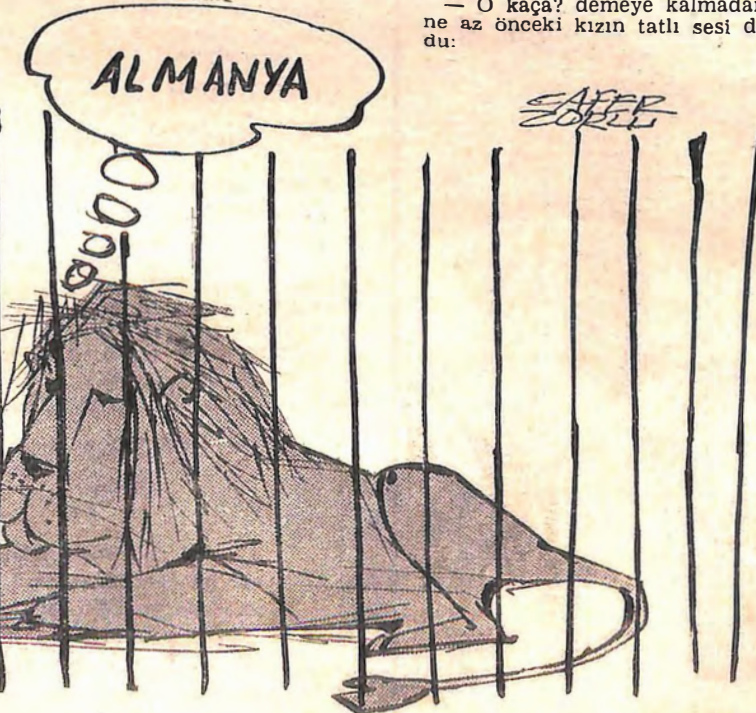
— Buyrun.

— Her halde bir buzdolabı almayı düşünüyorsunuzdur değil mi?

Ev halkına yakalanmanın korkusuyla:

— Bunu sonra konuşuruz, diyerek düğmesini büküp, attı radyoyu cebine.

Ayaklarının ucuna basarak sofayı

— Gülhane Parkındaki aslanlar aç kaldı. —

BİRİ, eli kontrol tablosunda, ağzındaki tütünü çiğneyip çiğneyip yere tükürüyordu.

İkincisi, bıçağını teknisyenin ensesine dayamış, en büyük füzelerden birini Newyork'a çevirtmeye çalışıyordu.

Üçüncüsü ise okunu yayına takmış kapıyı gözlüyordu.

— Pis beyaz! dedi teknisyenin başındaki. Elini çabuk tutmazsan ka-fa derin kemerimi süsler.

Kapıdaki kızılderili, elinden silâhı alınmış nöbetçiye:

— Uh! diye seslendi. Git başkanını çağır!

Nöbetçi:
— Şimdi! diye bağırıp korkuyla uzaklaştı.

— Anlamadım? diye bağırdı Başkan. Kim dedin?

— Kızılderililer efendim. Sizi istedikler. Çabuk gitmezseniz dünyayı bile uçururlar.

— Alın bu deliyi başımdan! diye bir ses gürledi Beyaz Saray'da.

Aynı anda da alârm zilleri çınlamaya başladı.

Başkan, bir buz torbası ve sinir yatıştırıcı ilaçlar yardımıyla olanlara ancak inanabildi. İnanınca da ikinci bir krize yakalandı.

Beş dakika sonra bütün Savunma Bakanlığı yetkilileri, kontrol merkezine doğru yola çıkmıştı.

Bir cırcunadır gidiyordu.

Savunma Bakanı:

— Füzeleri emniyete alsak?... diye görüşünü belirtti.

— Korkunç! diye atıldı gizli servis şefi. Bu sırada olabilecek bir saldırıya karşı tamamen savunmasız kalırız. Demirperde ajanları bunu bir öğrenirlerse... Milyonların hayatı

söz konusu sayın Bakanım. Başka bir çare düşünmeliyiz.

Hiçbir şey düşünmeden kontrol merkezine geldiler. Az sonra Başkan da oradaydı. Tütün çiğneyen kızıl-deriliyi görünce gücenmiş gibi yaptı:

— Demek dost Danaburnu savaş baltasını topraktan çıkardı ha?

— Dostluk mostluk kalmadı artık! dedi Danaburnu. Sen ve adamların olan kötü beyazlar, çıkıp gidin yurdunuzdan.

Ağzındaki tütünü tükürdü. Kese. sinden yeni bir tutam çıkarıp çiğney-meye koyuldu.

— Dinle beni Danaburnu, diye yal-vardı Başkan. Barış şartlarını görüş-meye hazırım.

Danaburnu öksürdü:

— Barış istemiyoruz. Adamlarım savaş yolunda... Uzaklardan gemilerle geldiniz. Ateşli borularımızla bi-zi topraklarımızdan sürdünüz. — Ağ-zındaki tütünü Başkanın ayaklarını dibine tükürdü — Tütüne bile hile kattınız. Ateş suyu deyip boyalı ispiroyla kazıkladınız. Gidin artık. Gitmezseniz biz sizi havaya uçura-cağız. Hem de, kendi gürleyen kuş-larınızla... Şu düğmeye dokunmak yeter.

— Bunu yapamazsın Danaburnu. Milyonlarca insana kıyamazsın.

— Ölen kardeşlerim de insandılar. Gidin buradan. Bulut yırtan evleri-nizi, insafsız kovboyunuz Con Vayn'ı alıp gidin. Bizim olan bu yerleri bi-ze bırakın.

— Bu çok eski bir hikâye, diye inledi Başkan. Hem nereye gidelim?

— Geldiğiniz yere...

— Geldiğimizde bir elin parmak-ları kadar azdık. Şimdiyse yıldızlar kadar çoğuz. Bir yere sığamayız ki...

— Biz sizi yeniden azaltılmasını bi-liriz, diyerek kırmızı düğmeye uzan-dı Danaburnu.

Savunma Bakanı, öteki yetkili ve etkililer ve Başkan, hep bir ağızdan:

— Dur! diye bağırdılar.

Durdu Danaburnu, gülümsedi:

— Ne söyleyecekseniz iyi düşünüp öyle söyleyin. Çünkü bunlar son söz-leriniz olacak.

Başkan:

— Büyük Reis Danaburnu, diye sö-ze başladı. Sen ki soylu ve dost kı-zılderililerin en değerlisisin. Sen ki...

Danaburnu kesti:

— Düne kadar pis kırmızı köpek Danaburnu idim. Ne çabuk değiş-tim?

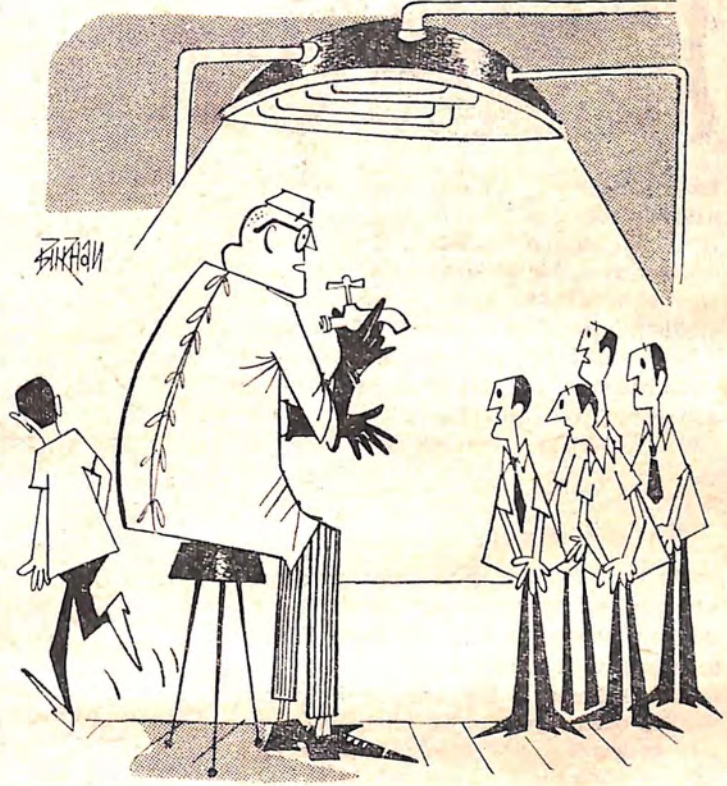
Başkan:

— Hayır, dedi titreyen bir sesle. Sen hiçbir zaman pis kırmızı bir köpek olmadın. Bunu sana söyledilerse şaka olsun diye söylemişlerdir.

— Uh! diye güldü Danaburnu. Be-yaz adamlar çok şakacı.

— Öyleyizdir, diye gülmeye çalış-tı Başkan. Şakacıyızdır ya... Söyle bakalım, ağaca çıkan fil nasıl iner?

Amerika'da «Doğum kontrolü» için yeni bir «Musluk usulü» bulundu. — Gazeteler —

— Var mı başka musluk taktırmak isteyen?..

— Hadi oradan çılgın beyazların en büyüğü! Fil ağaca çıkar mı?

— Çıktı diyelim. Nasıl iner?

— Bunu düşünmek için beyaz ol-mak gerek. Nasıl inermiş?...

— Çok basit! dedi Başkan. Bir yaprağın üstüne oturup sonbaharı bekler. Ne komik değil mi?

Savunma Bakanı ve ötekiler:

— Heh heh he... Çok komik! diye güldüler hep bir ağızdan.

Danaburnu çiğnediği tütünü tükür-dü:

— Uh! dedi. İçim üşüdü.

— Sen de böyle şakalar biliyor musun? diye sordu Başkan.

— Bilirim, dedi kızılderili. Daha şimdi yaptım bir tanesini. Siz be-yazlarla iyi bir eğlendim. Gürleyen kuşlarınızı uçurmaya falan niyetim yoktu. Şaka yaptım.

Başkan ve yanındakiler önce şa-şırdılar. Sonra sevinç içinde öyle bir gülmeye başladılar ki, bu kez de kızılderililer şaşırdı.

— Hah hah ha! Çok şakacısın Da-naburnu!

— Şakacıyımdır, dedi Danaburnu. Hadi hoşça kalın!

Başkan, Savunma Bakanı ve öteki yetkililer, Danaburnu ve adamları-

nın kontrol tablosundan iyice uzak-laşmalarını beklediler. Sonra da:

— Defolun buradan pis kırmızı köpekler! diye üç kızılderiliyi tekme tokat dışarı attılar.

Sulhi DÖLEK

★

BOYACI KÜPÜ :

TEK ÇARE

Uykusuzluğa çare bulunmuş. N'ooo... Yoksa maaşlar mı ar-tıyor?...

NE YAPSINLAR?

Gazetelerin yazdığına göre, ev gözetleyenlerin sayısı gittikçe ar-tıymış.

Zavalıcıklar ne yapsın?

Kiralar pahalı, tutamazsın; sa-tın almak istesen dünyanın pa-rasını söylerler, alamazsın; otu-rur karşısına bakar bakar durur. sun.

LÂF OLSUN

Sırt çiğnetmek ağrılara iyi ge-liyormuş.

Lâf olsun!

Eğer bu tez doğru olsaydı, mil-letçe yıllardır ağrı nedir bilmez-dik...

Ahmet İLTERBERK

— Sinirleri bozduğu için «Lâk - Lâk» oyunu yasak ediliyor. —

— Sizin lâk - lâk'ınızı önleyecek bir makam yok mu baylar?!

Haklar Üzerine Hain bir araştırma

suavi süalp

İnsanın dünyada en çok dikkat ettiği şey haklıdır... Bunun meşhur Beşiktaşlı Baba Hakkı ile bir ilgisi yoktur... Hak ve hukuk o kadar geniş bir konudur ki, bir ucu Çin'e, bir ucu Bolıvya'ya uzanır... Şimdi hakların çeşitlerini size başlıca olarak belirteceğim... Yalnız salonda sigara içmek hakkı kimseye verilmemiştir... Bu beylerin sigaralarını söndürmelerini rica edeceğim... Mersi... Pipo içenler devam edebilir...

★

YAŞAMA HAKKI:

İnsan nefes alan, yemek yiyen, dışarı çıkan, yürüyen, uyuyan, su içen bir yaratıktır... Bunların hepsine yaşama hakkı derler... Her insan yaşamaya mecburdur ve ölene kadar bu hakkını kullanır... Başkalarının yaşamasına bozulup onların yaşama hakkını elinden alana da kaatil denir... Bırakın hepimiz yaşayalım... Birbirimizin yaşama hakkına saygı gösterelim... Herkes yaşasın... Bu hak en tabii hakkımızdır... Ben bunda hiçbir gayri tabiiyet göremiyorum...

KONUŞMA HAKKI:

İnsanlar birbirleriyle konuşmadan nederse edemezler... Kelimeler ve cümlelerle birbirlerinin kafasını ağrıtırılar... Hiçbir insanın konuşma hakkını (Dilsizler hariç) elinden alamazsınız... Herkes konuşacaktır... Fakat başkasının konuşmasını kesip onun konuşma hakkına tecavüz edene, hep ben konuşacağım diyene geveze denmişse bu çok doğrudur... Konuşma hakkı elinden alınan bir adam çok bozulur... Fakat bu konuşma hakkını da kötüye kullananlar vardır. Kûfûrbazlar bunların başlıcalarıdır... Herkesin istediğini konuşması ne kadar tabiiyse ağzına geleni düşünmeden söylemek de o kadar ayıptır... Sus biraz da dinle...

DÜŞÜNME HAKKI:

İnsanın düşünen hayvan olduğunu Necmettin Sakıp bundan bin sene önce bir toplantıda söylemiştir... Evet, insanın düşünme hakkı da çok önemli bir haktır... Herkes her istediğini serbestçe düşünebilir... Bunun kimse de farkına varmaz... Neyin hakkında ne düşündüğümüz ancak bizi alâkadar eder... Fakat hiç kimsenin hakkında fena ve ayıp şeyler düşünmemek lâzımdır... Böylelerine kötü fikirli, aklı fikri şeyde derler... Düşünme hakkında sansür pek olmaz... Çünkü insan ne düşündüğünü söylemezse onun ne düşündüğünü kimse anlayamaz... Son günlerde düşünceyi okuyan makineler icat olmuşsa da, bu da havagazıdır... Çünkü bu makineler düşüncenin ancak binde birini ortaya çıkartmaktadır... Düşünme hakkınızı iyi kullanın ve hep kendinizi düşünmeyin, başkalarını da düşünün...

ÇALIŞMA HAKKI:

Her insan istediği yerde, istediği şekilde çalışabilir... Her ne şekilde çalışırsa çalışsın, kimse ona «Neden bu kadar çalışıyorsun?.. Yoruldu... Artık yat... Kendini harap ediyorsun... Bu kadar çalışıp da ne olacak?...» gibi sorular soramaz. Size ne, adam çalışkansa, çalışır... Siz tembelsiniz diye onun çalışması

na neden mâni oluyorsunuz?... Çünkü o çalışma hakkını adamakıllı kullanmaktadır... Buna da fazla mesai derler... Çalışma hakkını kötüye kullananlara da rastlanır... Bunlar fena işlerde çalışanlardır... Misalleri çoktur... Bize göre herkes iyi ve faydalı çalışmalıdır...

TELİF HAKKI:

Pek az kimseyi ilgilendiren bu hak, aslında yenen hakların başında gelir... Telif hakkı bilhassa sanatçıların işgal ettiği bir haktır... Mânası da şudur: Bir eseri göz nuru, kafa ve emekle meydana getiren bir sanatçının bu hakkının bedavaya getirmesi demektir...

Telif hak 1, verilmemesi icabeden bir haktır... İspatı zordur. Onun için yazarlar, sanatçılar bu haklarını bir türlü alamazlar... Bizim memlekette bu hakkı pek az kişi tanımaktadır... Hattâ telif hakkını Teyfik Hakkı adında bir adam sananlar çoktur... Telif hakkının boğuntuya getirilen başlıca bir hak olduğuna bütün piyasa inanmıştır... Bu hak hiçbir suretle alınmaz ve verilmez...

NECMETTİN HAKKI:

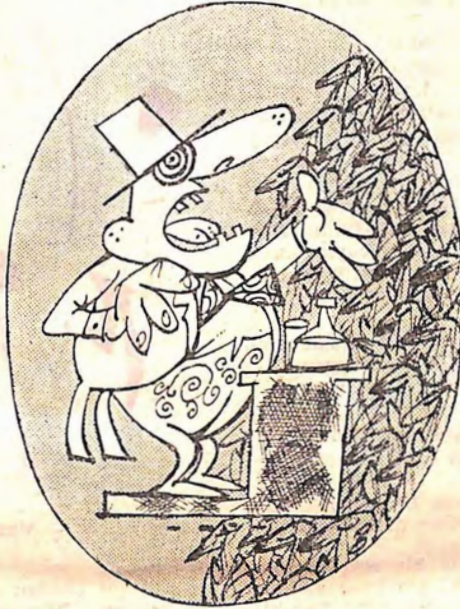
Hakların içinde değil ama Hak ı'ların içinde en tanınmış tiptir... Dahiliye mütehasısısıdır... Vizitesi 500 liradır... Bilhassa idrar yolları üzerine ihtisas yapmıştır...

HAKLAR NASIL KORUNUR?:

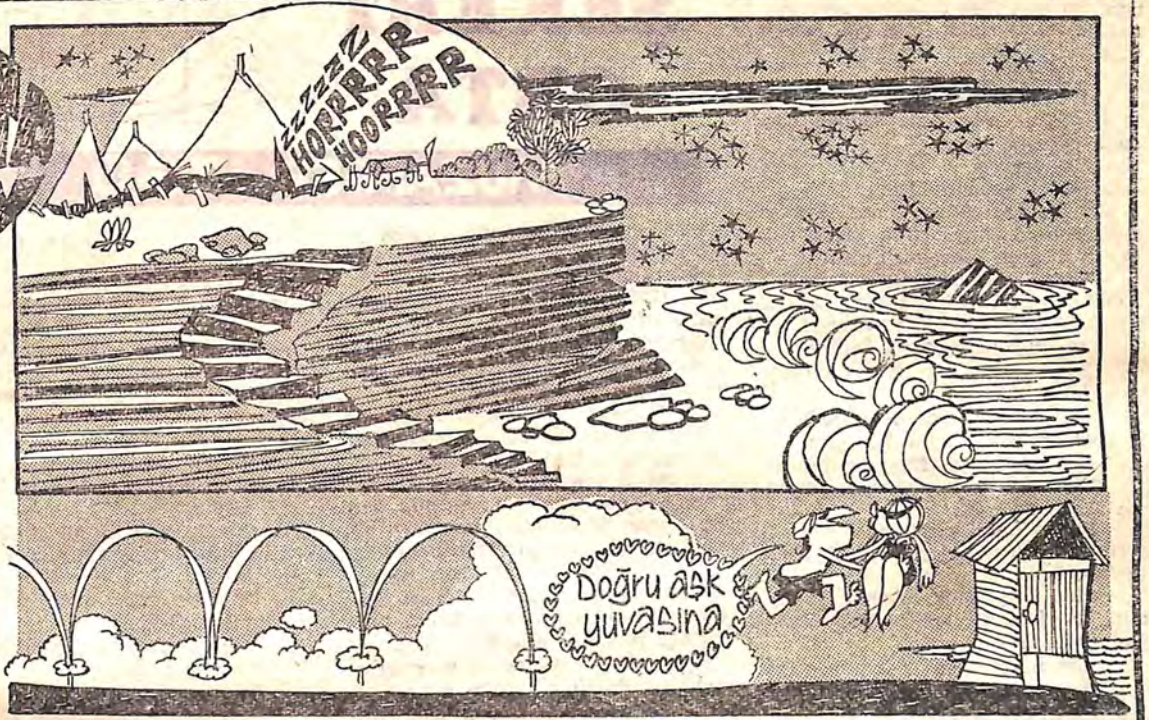
Biz yukarıda bildiğimiz hakları sıraladık. Bu hakların bir de korunması meselesi vardır... Bu da mahkemelerle olur... Biri öbürünün hakkını yediğinde öbürü derhal mahkemeye giderek hakkını arar... Onun hakkının nerede bulunduğunu yargıçlar arar bulur ve sonunda hakkını ona verirler... Herkes bu dünyada hakkını aradığı için, birçok haklar kapanın elinde kalır... Onun için hakkını koruyan kimse biraz da sevilmez... Hakkını aramak için insan doğduğundan ölünceye kadar uğraşıp durur... Sonunda hepsini alamadan nalları diker ve öbür dünyaya göç eder gider. Bazı insanlar başkasının hakkını yemeye bayılır... Onun için çok dikkatli olmalı. Hakkını açığa koymamalıdır... Çünkü açığözler çoktur, ortaya bırakılmış haklara hemen atlarlar...

BUNUN İÇİN HUKUK İLMİ ÇOK ÖNEMLİDİR:

Evet, avukat Cevdet beyin dediği gibi hukuk ilmi çok önemlidir... Koruyamadığımız haklarımızı avukatlara vermek ve onların da yolunu bulmalarına çalışmak vazifemizdir... Hakkı koruyan kimseler olan avukatlar, ondan çoktur... Yalnız avukatların içinde de müvekkilinin hakkı yerine onun hakkını yiyenin hakkını koruyanlar, hakları birbirine karıştırıp, onun hakkını buna, bununı ona sota edenler vardır... Avukatlık hak ve hukuk mesleği olduğu için avukat olan kimsenin çok düşünmesi ve inanmadığı dâvayı almaması lâzımdır... Her avukat böyle düşünürse hâkimlere iş kalmaz... Bizce hakkın tek koruyucusu hâkimdir... Hâkime herkes inanmalı ve ona hürmet etmelidir... Hâkim olduğu müddetçe kimse kimsenin hakkını sıkı mı yesin?... Onun için hâkimlere düşmeden bütün haklarımızı, başkalarının haklarını yemeden kullanın ve herkesin de sizin kadar bu dünyada hakkı olduğuna inanın... İşte bütün bunların topuna Adalet derler... Şimdi adaletin neden bu kadar önemli olduğunu anlattınız mı?... Bu yazıyı okuyup, ezberleyip de hukuk imtihanını kazanamayanlar ancak aptallardır... Haklı değil miyim?...

HERHAFTA BİR OLAY

— Vallaha, yedi aylığım ben. A-
nam iki ay erken çıkarmış beni gün
ışığına, biraz daha fazla çile çeksin
diye.

— Çile mi çekiyon?
— Ne ya?... İnsan istemez mi şö-
le korkusuz morkusuz sennen baş-
başa yaşasın.

— Yaşıyon ya...
— Heye, buna da şükür...

Bir kaç lokmadan sonra, Şevket
şişenin mantarını açarak, şişeyi Dil-
ber'in düzgün burnuna değdirdi:

— Bebek gibi yüzüylün şerefine!...
Gülümsedi Dilber... Şevket, ağzını
silerken, yüzünü buruşturmuştu.

— Acı mı? diye sordu Dilber.
— Yoo... Hadi, sen de dik kafaya!

— İçim mi?
— İç ya... Heç bugün bir daha e-
le geçmez, çok şahane bir gün...

— Ben neyin şerefine deyim?
— Ne dersen de, içinden geçeni
söyle!

— Şevket'im'in şerefine...
Dilber, şişeyi kafasına dikti, Şev-
ket'ten fazla içti:

— Heç de yüzünü buruşturduğun
gibi acı deelmış, dedi. Şeye benzi-
yor, bekmez ekşimişine...

— Sen biraz sona görün bekmez
ekşimişini... Gel hele gel, şöyle yanı-
ma otur... Yok yok, sen iki canlısın,
dur ben senin yanına geliyim...

Şevket Dilber'in yanına oturdu.
Ellerini tuttu. Öptü:

— Ne olursa olsun anasını sali-
yim, dedi. Yeter be, bizim de canı-
mız var... Hakkımız deel mi seviş-
mek, yuva gurmak?... Ne yanı ga-
bahatımız, nikâh memurunun önü-
ne çıkdık evet dedik, hepsi bu mu?

Bir de hâkimin yanına çıkar, hayır
derik olur biter. Bizi arap zamkıy-
nan yapıpırdımadılar ya birbirimi-
ze... Babasının parasıyan adam ol-
muşuk, babasının parasıyan. Öde-
medik mi lan gurusuna gadar, lillâh-
sız, ödemedik mi? Galdı mı bi gu-
ruşunuz? El olan el olsa bile insa-
nın başına kakmaz ikide bir be...

Dilber, saçlarını okşamaya başla-
dı Şevket'in:

— Bak, gene açdın bu dâvayı, boş-
ver Şevket, açdıkça canın sıkılıyor,
başka lâf et...

— Öyle bi koyuyor ki bu lâf ba-

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

na Dilber, hani ne derler, yiğidi gı-
lıç kesmemiş, bi acı söz öldürmüş,
öyle vallaha...

— Hadi iç iç... Ver ordan porta-
kal soyım sana!

Şevket, poflayarak portakal kesa-
kâğıdını Dilber'e uzattı. Sonra şişe-
ye uzandı, başına dikti.

— Al, dedi, sen de iç... Sen ne
eyi gızsın be... Vallaha arkadaş gibi-
sin insana... Ben böyle evde otura-
cam da at suratlıynan garşılıklı içe-
cem ha, abooov, deniz gurudu der-
lerse inan, at suratlı gocasıyanan bir
olup şarap içmiş derlerse inanma...

Evde general gibi Allahsız, sadece
sorsun, nerde galdın, niye geç gel-
din, niye giymayı yağlı aldın, niye
pirinci pillâvlık almadın... Yok kız
vallaha devlet dairesi gibi, müdür,
müdür... Sanki o müdür, biz de kâ-
tip... Hele o gasları yok mu, çatlı
mı tamam, den asma köprü gurul-
du. Bin dene istikâmcın gelse, sö-
kemez artık o köprüyü, ki, bir ay,
iki ayda...

Dilber:

— Bak, dedi, içiyorum... Amma
hadi bırak bu lâfları, gendimizden
gonuşsak ya...

— Heye... Bakıyorum dilin peltek-
lendi ha...

— Başım dönüyor.
— Tuttu mu?

— Bilmem ki... Soyunasım geli-
yor...

— Soyun...
— Soyunum mi?

— Kim var ki, soyun!...
— Ya biri gelirse?

— Bak sen deliye, burası bizim e-
vimiz kız...

— Öyle mutluuyum ki Şevket.

Arif onbaşı, her tarafı aradı. Kız-
ının çalıştığı yeri bir defasında
öğrenmişti. Rifat'la beraber gider-
lerken:

— İşte ablam burada çalışıyor, de-
mişti.

Rifat'ta da vardı bir şeyler... O
da bazı geceler eve geliyor, bazı ge-
celer hiç gelmiyordu... Anası söyle-
mişti kendine:

«Soruyorum, çalışıyorum diyor,
hani para diyorun, ancak bana ye-
tiyor» diyordu.

Arif onbaşı içinden:

«Başını gurtarsın da, nasıl gurtar-
ırsa gurtarsın» dedi, o can sıkıntı-
sı arasında. Dükkânın olduğu yere
geldi. Çoştan kapanmıştı pasaj...
Yukarıya, kızının çalıştığı yere bak-
tı, ışık falan yoktu...

«Nereye gider ki?» dedi içinden...

Sokakları, yolları, her tarafı ara-
dı... Sonunda belki gelmiştir diye-
rek tekrar eve geldi... Fidan, uyu-
mamış, onu bekliyordu:

— N'oldu? dedi.
— Yok...

— N'olacak?
— Ne biliyim...

Rabia nine, yattığı yerden:

— Geçmişdir orusbu, geçmiş, de-
di. Ben çok dedim, bu gızın gözünü
heç beğenmiyorum, geçard dedim.
dınmediniz ki... Herif olacaktım,
sakkalımız olacaktı, o zaman sözü-
mü dutardınız. Kimbilir hangi ite
gaçdı, goca hacetli gız...

Fidan, bu işte biraz da kendini
suçlu bulduğu için kocasının gözü-
nün içine bakamıyordu:

— Arif, dedi, gurban Arif, bi şey-
ler edek.

— N'edek?
— Garagola gidek...

— Gidiyim...
— Ben de gelsem?

— Yok yok, sen gelme, ben gide-
rim...

Yolda giderken aklına geldi. Bu-
gün ikinci kez aynı komiserin kar-
şısına çıkacaktı. Kimbilir neler di-
yecekti şimdi de... Demin evlâtlığını
yerin dibine batırmış çıkarmış, şim-
di de babalığını yerin dibine batırıp
çıkarcaktı...

İçinden:

«Niye bu adamlar insanı doğru
dürüst dinlemeden hemen bağırır-
lar?» dedi.

Korkarak çıktı merdivenleri, kor-
karak girdi komiserin odasına.

Komiser:

— Ne o lan, anan burda mendilini
mi unutmuş? dedi.

— Deel gomserim, şey oldu da...

— Ne oldu?

— Gızım eve gelmedi de...

— Tamaaam, bugün işi gücü bı-
rakıp, sizin sülâleynen uğraşacağız...

Şimdi gızını buluruz, sabaha garşı,
tamam garı evde yok diye gelin...

Lan sen ne biçim babasın be?...

— Şey gomser bey...

— Ulan kes... Heç eyi bi baba ol-
saydın gızın evden kaçır mıydı?

Kimbilir, sarhoşun itin birisin, gız
da canını kaçmaknan gurtardı... U-
lan bizim de gızlarımız var be, biz
de babayık bel... Hay senin gibi ba-
balar, çıra babası çıra!...

Sertçe sordu:

— Ne zaman gaçdı gızın?
— Bu gece eve gelmedi.

— Bezdirdin tabii gızı canından...

Canı yanan eşşek atı geçmiş, bilin
mi sen bunu... Haa, rakı içen mi,
rakı?...

— Hayır efendim...

— Kes ulan!... Adı ne, yaşı kaç,
boyu bosu, rengi... Söyle de yazsın
dışardaki polis. Sonra, bir yerde ça-
lışır mıydı, çalışmaz mıydı, ne ka-
dar ipucu varsa ver dışardaki po-
lise... Sen oğlun, o ihdiyar gadını
tek başına sokağa saldıktan sonra,
senden her şey beklenir... Belki de,
gızı sen gaçdırdın, elâlenie mahsus-
dan namus meselesi yapıp, gelip boş
yere polisi işgal ediyon... Ühüüü, as-
lanım biz senin gibi nelerini gör-
dük... Değirmende ağırtmadık bu
saçları... Gız onsekizini bitirdi mi?

— Galiba efendim...

— Ulan vallaha senin gibi baba-
ları, ağaç diye yere dikmeliler be...

Ot ot, hüdâyı nebatat... Daha gızı-
nın yaşının kaç olduğundan haberi
yok... Gız onsekizini bitirdi mi? Ga-
liba efendim... Gel de deli olma...

Ulan benim büyük gız, yirini yaşı-
ndan, bugün tam dört ay on gün al-
dı... Anladın mı? Hayırısıyla bir
kısmet çıkıp onu da evlendirsey-
dik... Hadi hadi, get dışarı... Yaz-
dır ordaki polise... Sonra yarın uğ-
ra bir. Evde resmi falan varsa onu
da getir. Biz de bir taraftan tahki-
kat yapak... Bu gece get, bi rahat
uyu e mi? Nasıl olsa gızı yuvadan
uçurdun, hem de beş gurus masraf-
sız...

Arif onbaşı dışarıya çıktı. Uykulu
polis, kâğıdı on dakikada geçirdi
makineye. Sonra, rüyasındaki bir in-
sana soruyormuş gibi, mırıltıyla:

— Adın, soyadın? demeye başladı.

Arif onbaşı eve geldiğinde, daha
Rifat da gelmemişti. Ağhyordu Fi-
dan:

— N'oldu bize Allahım, n'oldu?
diyordu... Bu Rifat'ınki de bilmem
kaçını. Amma ona heç yanıyoro-
rum, gıza yanıyorum... Ne dedi po-
lisler?

— Yarın uğrayacakmışık.

— İşin?

— Getmem...
— Ya ekmek?
— Boşver... Allah kerim...
— Nerye geder den?
— Bilmem ki...

Nine tekrar yatağından söylendi:

— Geçmişdir geçmiş... Yarın oğ-
lanın elinden dutar getirir. Yarın
gelince şöyle bi oğlanın yüzüne ba-
kın, bi de bana gösderin, oğlanın
yüzü eiyise, bırakın evlensin getsin-
ler, mahalleye düit etmeyin (yayma-
yın). Gız gısmı, niye eve gelmez, bel-
li ki gaçar... Hem bi gaçan o deel
ki, bu mahallede herkes gaçar.

Amma ben gaçmadım... Telimnen
duvağımnanı vardım Mamid'ıma...
Gız gelin, ordan accık su doldur
hele bana!...

Arif kalktı, anasına bir tas su
doldurdu. Anası suyu içtikten son-
ra:

— Sağol oğlum, dedi... Bugün bi
ettim bi ettim ki o reyis dedikle-
ri herife... Bi daha mahalleye deli
çarşı ağaları salsın da ben de gö-
riyim... Hem, yolda bi reyis daha
buldun, ona da sövdüm... Amma o
reyis eyi reyismiş, beni tumafile
bindirdi, uçurdu gözü kör olası, u-
çurdu... Durduk, zannettim gafa be-
nim deel, bicici İbiş'in gafası... Gız
ne ağılyon mu?

Fidan ağlıyordu...

— Ağlama gız, ağlama... Daha eyi
ya, sen de benim gibi nene olacan.

Arif de dede... Rahmetli benim Ma-
mid'im dede olduğunu görmeden
getdi...

Nine de ağlamaya başladı...

Sabah oluyordu... Doğuda bir kı-
zılık yavaş yavaş belirmiş, güne-
şin biraz sonra doğacağını müjdeli-
yordu insanlara.

Fidan:

— Ne yapacan ki Arif, dedi. Go-
varlar sona seni gaveden. Getmeyip
de n'apacan? Sona bir ara izin alın,
geden garakola soran... Hadi, hadi,
get işine...

Rabia nine:

— Get lan get, dedi... Sen baban
mısın ki, biraz sona ardından gelip
yalvar yakar olsunlar, gel çalış di-
ye... Sen bugün çalışmadın mı, biz
yarın açık...

Arif onbaşı, şapkasını kafasına
geçirerek yola koyuldu...

(Devamı var)

**Her nevi
kalem için
en iyi
mürekkep**

**Parker
Quink**

**PARKER
SUPER
Quink**

**TÜRKİYE CUMHURİYETİ
ZİRAAT BANKASI**

**BÜTÜN
SANKACILIK
İŞLERİNİZDE
HER YERDE
HER ZAMAN**

(Basın: 60568 . A - 21079 - 146)

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akhaba Matbaası

50. YILA UÇARKEN

Bir kaç ay sonra kutlayacağımız «Büyük Gün»ün hazırlıklarını yoğunlaştırırken, adı ve ünü sınırlarımızı aşan geniş bir ailenin üyeleri olarak bu mutlu çabada sizlere de görev vermeyi düşündük sevgili okurlar.

Akbaba'nın neşesi yarım yüzyıldır solmadı... «Akbaba evinizin neşesi» sloganı ile bu güler yüzlü dergi 50 yıldan beri her hafta yarım milyona yakın okuruna zerafet, espri, nükte sunmakta, neşeyi paylaştırmaktadır.

Bundan güzel, bundan büyük gün olur mu?

Evet, «Adı ve ünü sınırlarımızı aşan geniş bir ailenin üyeleri»yiz» diyoruz. Çünkü, bir bütündür AKBABA. Dergiyi hazırlayanı, basanı, satanı, çıkacağı günü sabırsızlıkla bekleyip okuyunla dev bir ailedir. Bizim kalemlerimiz ve fırçalarımız sizin sevginizden güç alıyor, cesaret alıyor, şevk alıyor.

İşte bu nedenledir ki, 50. yılınızı kutlama hazırlıklarında, ailenin bölünmez bir parçası olan sizlere de görev vermeyi düşündük sevgili okurlar.

SORUYORUZ :

Her yıl düzenlemekte olduğumuz geleneksel

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılırsınız?

Bilindiği gibi kurucumuzun adına düzenlediğimiz armağanlı yarışmanın ilk yılında, mizahın üç ayrı dalında açmışlık yarışmayı: Şiir — Hikâye ve Karikatür.

Ertesi yıl, Bir Perdelik Oyun'du konumuz.

1969 — 1970 yarışmasına ayırdığınız ve geçen yıl düzenlediğimiz Siyâsi Fıkra yarışmasıyla, roman harig, kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç'ın sağlığında sayısız eserler verdiği sanat zincirini tamamlamıştık.

Bu yılın konusunu ise AKBABA'ya en az hizmet kadar gönül veren siz sevgili okurlarımızın oylarına sunu-
yor ve soruyoruz:

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılırsınız?

Düşünün, fikirlerinizi açıklayan bir mektupla bize bildirir, koyacağınız ödülü kazanın!

Anketimizin süresi: 25 Ekim 1971 pazartesi akşamına kadar.

Dağıtılacak ödül: 1000 (Bin) TL.

Adresimiz: Akbaba Dergisi, Divan-
vola — İSTANBUL (Y.Z.O. Y. An-
keti).

AKBABA

(Basm: 60568 . A . 21079 — 146)

Milletler Gülüyor

— Tamam, sepete yemi koy-
dum... şimdi yakalarım!..

Ne götürürmüş?

Gazeteci, ünlü film yıldızına sordu:

— Bir ıssız adada yaşamak zorunda kalsaydınız, beraberinizde ne götürürdünüz?

Yıldız cevap verdi:

— İçinde sahibi de bulunan genç bir erkek elbisesi!..

Unutmamak için

Demlendikleri meyhanede arkadaşının mendilindeki düğümü gören adam sordu:

— Bu düğümü neden attın kuzum?

— Haa, dedi diğeri. Tiyatro-
dan iki bilet almamı isteyen ka-
rımın siparişini unutmamak i-
çin...

— Hangi tiyatroya gideceksi-
niz?

Birasını yudumlayan adam:

— Tüh be! diye yerinden fırladı. Bak, onu unuttum işte!

Elinde olmadan

Orkestranın yanında oturan pejmürde kalıklı adama sokulan görevli bayan:

— Biletinizi gösterir misiniz lütfen, dedi.

Adam ceplerini karıştırdı, ç. kardığı bileti yer gösteren kıza uzattı.

— Fakat mösyö, dedi kız, sizin yeriniz üçüncü balkonda. Bura-
ya nasıl geldiniz?

Atlamcağız cevap verdi:

— Biliyorum bayan. Az önce ben de oradan uçtum!

Hile

Yalpalayarak yürüyen iki sar-
hoştan biri, gecenin karanlığında ısı-
lı ısılı parlayan iki reklâm di-
reğini göstererek:

— Şu iki direğin arasından hiç
birine değmeden geçebilirsen
sana bir duble bira var, dedi.

Diğeri hemen kabul etti. Yürü-
dü. Birinci direği geçti, fakat
ikincisine çarparak olduğu yere
çöktü:

— Kalles! diye bağırıp oturdu-
ğu yerden. Direklerin üç tane ol-
duğünü neden söylemedin?

Unutkanlığın bedeli

Savaşın çıkmışa benzeyen a-
dam, çiçekçiye girerek:

— Karımın doğum günü için
iki düzine güllü istiyorum, dedi.

— Derhal mösyö, diyerek ha-
rekete geçen çiçekçi sordu: Ka-
rımın doğum günü ne zaman?

Morarmış gözünü tutarak ce-
vap verdi adam:

— Düdü!..

Şanslı insanlar

Erkeklerden bahsediyorlardı.
Kadınlardan biri:

— Tatil için bile kafalarımı yor-
mazlar, dedi. İzin tarihini pa-
tronları tayı eder, gidecekleri
yeri de. karıları...

— Hava karardı, artık okuya-
mıyorum... Seni şimdi evine gö-
türeceğim!..

İskoç dâveti

Mac İntosh kardeşler, patronları Mac Farlane'ı akşam yema-
ğine dâvet etmişlerdi. İşlerinin çokluğunu bahane eden patron:

— Dâvetinize gelemediğimden dolayı çok üzgünüm, dedi.
Ama, sizin isteğinizi de tamamen cevapsız bırakacak değilim.
Kendimi, dâvetinize gelmiş sayacağım, bana harcayacağınız pa-
rayı maaşınızdan keseceğim!

Kolayı varken

Kelebek avına çıkan profesör, kan ter içindeki postacıyı gö-
rünce:

— Merhaba, dedi. Çok yorgun görünüyorsunuz.

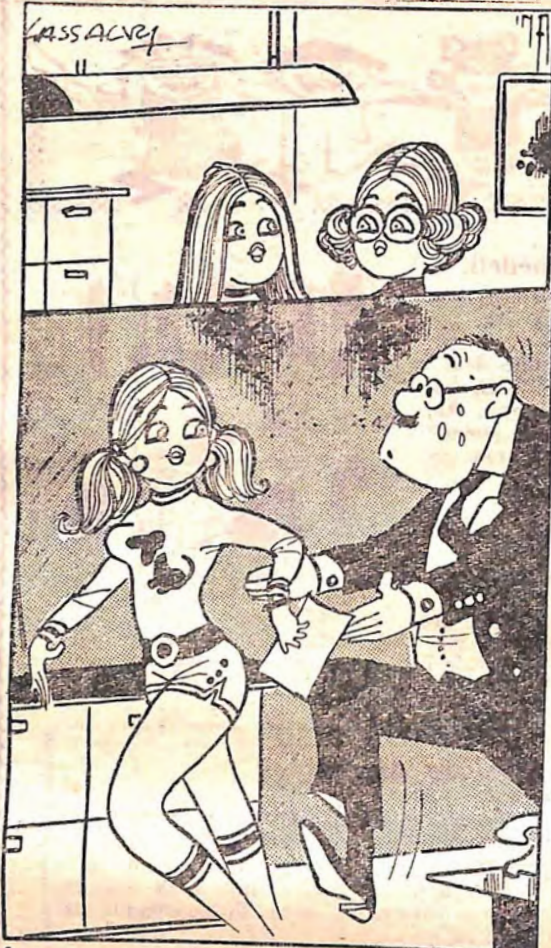
— Oyle, diye cevap verdi postacı. Bizim meslek böyledir işte!
Bakın bugün dört köy ile dünyanın gıflığını dolaştım. Mektup
ve gazeteleri sahiplerine ulaştırmak için sabahtan beri taban te-
piyorum.

Kelebek avcısı profesör merhametle:

— Haklısınız dostum, dedi. Fakat kendinize bu kadar iskence
edeceğiniz, mektup ve gazeteleri gidecekleri yerlere neden pos-
tayla göndermiyorsunuz?

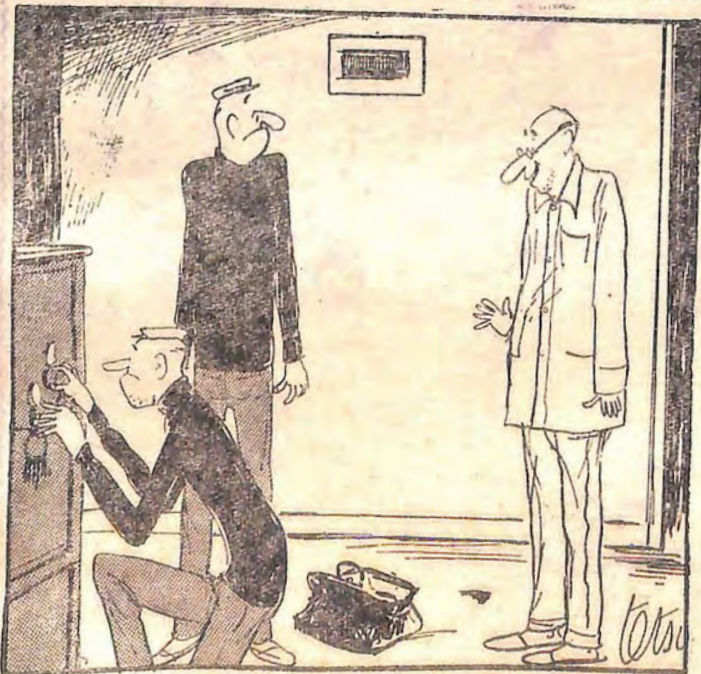
Yazısız

-MÜDÜR BEY SABAH ANTREN-
MANINA BAŞLADI!..

YAZISIZ...

-TAM ZAMANINDA GELDİNİZ. BEN DE KA-
SANIN ANAHTARINI KAYBETMİŞTİM!..

Dünya K A R I K ATÜRLERİ

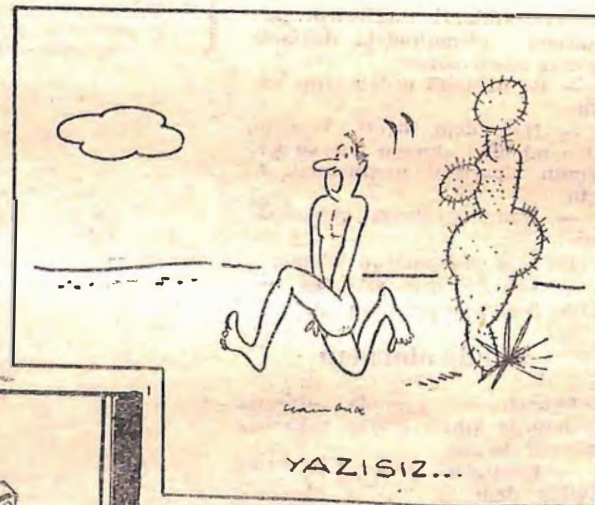
YAZISIZ...

YAZISIZ...

-EVET ŞEF.. ONU ZİYAFET
İÇİN BESLİYORUM!..

YAZISIZ...

YAZISIZ...

Ziya:
"Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
ekibi
bana sıhhi ve kolay
bir traş sağlıyor,,
diyor...

Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
 zevkli bir traş sağlar

GRAFİKA Gİ 719

(Reklâm Moran : 1384 — 147)

AKBABA LOTO

Sevgili okurlarımız,

Büyük ilgiyle katıldığınız onüç sayılık AKBABA LOTO Yarışmasının sonuncusunu bu hafta yayımlıyoruz.

AKBABA LOTO kapağında 1' den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgili olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup «Akbaba Dergisi, Yarışma Servisi, Divanyolu — İSTANBUL» adresine yollayınız.

AKBABA LOTO kuponlarını doğru dolduranlar arasında kur'a çekilecek ve okurlarımız 5000, 1000, 500, 250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75, 50, 25 liralara kazanacaklardır.

NOT : Şimdiye kadar AKBABA LOTO kuponu göndermeyen okurlarımız kuponlarını toplu olarak gönderebilirler. Eksik sayıları olanlar, Akbaba'nın bu sayılarını adresimizden temin edebilirler.

DIKKAT! AKBABA LOTO kuponlarının kabulüne 18 Ekim pazarı akşamına kadar devam edilecek, o tarihten sonra elimize geçecek kuponlar yarışmaya giremeyecektir. Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Tahsil bursu ikramiyesi
ile yavrunuzun geleceğini
şimdiden garantileyen

**TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI'NDA**

Açtıracığınız bir
hesap, unutmayınız ki
çocuklarınızın
istikbaline
açılacak
en büyük
şans
kapısıdır.

OMUR BOYUNCA AYLIK GELİR
HERKESİN İSTİKBALİNİN GARANTİSİDİR.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI.

(Basın : 60295 - A - 20570 — 148)

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 149)

AKBABA-LOTO 13

İSİM :

ADRES :

1 2 3 4 5 6

Sevgili okurlarımız,
Büyük ilgi gösterdiğiniz onüç sayılı AKBABA LOTO Yarışmasının onüçüncüsünü bu hafta yayımlarken, sizlere iki AKBABA LOTO kuponu birden sunuyoruz. Böylece iki kura hakkı elde edecek, yarışmaya ÇİFTİ ŞANS ile katılabileceksiniz. Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

NOT: Bu sayfanın arkasındaki AKBABA LOTO Yarışmasıyla ilgili yazıyı okuyunuz lütfen.

AKBABA-LOTO 13

İSİM :

ADRES :

1 2 3 4 5 6

